

ทบทวนวิธีอาชญาวิทยาคลาสสิก : มุมมองศีลธรรมของอาชญากรรมในเด็ก  
Revisiting Classical Criminology: A Moral Perspective on Juvenile  
Delinquency

อเล็กแซนเดอร์ ชีตอฟ<sup>A</sup>, วลัยนภัสร เจนร่วมจิต<sup>B</sup>  
คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่<sup>A</sup>  
นักวิจัยอิสระ<sup>B</sup>

Alexandre Chitov<sup>A</sup>, Wannaphat Jenroumjit<sup>B</sup>  
Faculty of Law, Chiang Mai University<sup>A</sup>  
Independent Researcher<sup>B</sup>

Corresponding E-mail: shytov@yahoo.com

Received: December 30, 2023; Revised: April 9, 2024; Accepted: April 14, 2024

บทคัดย่อ

งานศึกษาอาชญาวิทยาคลาสสิก (Classical criminology) ได้ถูกวิพากษ์วิจารณ์อย่างแพร่หลายจากมุมมองของอาชญาวิทยากระแสหลัก (Mainstream criminology) โดยบทความนี้จะอธิบายในมุมมองกลับกัน กล่าวคือ บทความนี้จะทำการวิเคราะห์อาชญาวิทยากระแสหลักเกี่ยวกับหลักการศึกษาการกระทำความผิดเกี่ยวกับเด็ก จากมุมมองอาชญาวิทยาคลาสสิก ซึ่งกล่าวได้ว่าอาชญาวิทยาคลาสสิกไม่ได้ยึดติดอยู่กับแนวคิดของ Beccaria หรือ Bentham เสมอไป เนื่องจากหัวใจหลักของการศึกษาอาชญาวิทยาคือ การศึกษาเชิงศีลธรรม ด้วยการพิจารณาระบบของกระบวนยุติธรรมจากจุดยืนของสำนึกเชิงศีลธรรม หรือการคงไว้ซึ่งหลักการพื้นฐานที่กระบวนการยุติธรรมทางอาญาจำเป็นต้องปฏิบัติตาม กระทั่งปัจจุบันอาชญาวิทยาคลาสสิกถูกลดทอนความสำคัญลงอย่างมาก แต่ก็ยังมีความพยายามในการฟื้นฟูแนวคิดนี้กลับคืนมา ในขณะที่อาชญาวิทยากระแสหลักมักจะไม่สนใจต่อการเรียกร้องให้มีการพิจารณากระบวนการยุติธรรมของเด็กและเยาวชนในแง่ของศีลธรรมไม่ว่าในด้านดีหรือร้าย

บทความนี้อธิบายความแตกต่างอย่างสำคัญระหว่างอาชญวิทยาคลาสสิกกับอาชญวิทยากระแสหลัก ในวิธีศึกษาที่คล้ายคลึงกัน พบว่ามีความแตกต่างกันในด้านข้อสันนิษฐานเชิงปรัชญา กล่าวคืออาชญวิทยาคลาสสิกมองอาชญากรรมเยาวชนว่าเป็นความชั่วร้ายและมีกฎหมายอาญาเป็นเครื่องมือรักษาความถูกต้อง ถึงอย่างไรก็ตามอาชญวิทยาอาจเป็นเครื่องมือควบคุมอย่างไร้มนุษยธรรมหรือกลายเป็นเครื่องมือสำหรับกดขี่ ตลอดจนเป็นเครื่องมือในการคืนชีวิตให้เด็กให้จากหลุดพ้นจากพฤติกรรมของอาชญากร

**คำสำคัญ:** อาชญวิทยา, อาชญวิทยาคลาสสิก, การกระทำผิดของเด็กและเยาวชน, กระบวนการยุติธรรมทางอาญา

### Abstract

Many scholar works critically examine classical criminology from a mainstream criminological perspective. This paper reverses this approach, offering a critical evaluation of mainstream criminology's methods in studying juvenile delinquency, viewed through the lens of classical criminology. Unlike the common association with Beccaria or Bentham, classical criminology represents an ethical approach to understanding crime, emphasizing moral realism in the juvenile justice system. It posits that certain fundamental moral principles are essential for any juvenile system. Despite its marginalisation in contemporary discourse, with only a few advocates for its revival, classical criminology challenges mainstream criminologists to consider juvenile criminal justice from a moral standpoint, assessing both the whole and its part in terms of ethical values.

This paper explores the fundamental differences between classical and mainstream criminology, despite their use of similar methods. The distinction lies in their philosophical foundations. Classical criminology perceives youth crime as a moral deficiency and views criminal law as a means to promote virtue. This perspective significantly contrasts with the common belief that criminal law is solely a tool for social

control. The paper argues that while criminology can be employed as an instrument of harsh control and oppression, it also has the potential to liberate young individuals from criminal behaviors, showcasing its multifaceted nature.

**Keywords:** Criminology, Classical Criminology, Juvenile Delinquency, Criminal Justice.

## 1. บทนำ

“อาชญาวิทยา” เป็นพื้นที่ศึกษาขนาดใหญ่ที่รวมเอาปรากฏการณ์ทางอาชญากรรมเอาไว้ และมีการอธิบายที่ความแตกต่างทางแนวคิด ระเบียบวิธีการศึกษา ตลอดจนกรอบคิดทฤษฎี ความหลากหลายทางวิธีวิจัยเหล่านี้มีข้อสันนิษฐานทางปรัชญาแฝงอยู่ โดยสองแนวคิดหลักที่จะถกเถียงในบทความนี้คือ อาชญาวิทยาคลาสสิก (Classical criminology) ที่เป็นแนวคิดมีมาตั้งแต่ในยุคแรกเริ่ม กับอาชญาวิทยากระแสหลัก (Mainstream criminology) ซึ่งเป็นแนวคิดที่แพร่หลายอยู่ในปัจจุบัน

อาชญาวิทยาคลาสสิกให้สำคัญต่อการพยายามทำความเข้าใจการกระทำหรือความคิดของผู้กระทำความผิด เชื่อว่ามนุษย์มีเจตน์จำนงอิสระ และการกระทำใดที่ชั่วร้ายจะต้องถูกลงโทษ<sup>1</sup> ในขณะที่สำนักอาชญาวิทยากระแสหลักที่แพร่หลายอยู่ในปัจจุบัน มักจะมุ่งเน้นความสนใจไปที่สาเหตุอันเป็นปัจจัยที่นำไปสู่การก่ออาชญากรรมหลายสาเหตุปัจจัยในการก่ออาชญากรรม<sup>2</sup> ไม่ว่าจะเป็นปัจจัยด้านการศึกษา ด้านพื้นฐานทางสังคมและเศรษฐกิจ ด้านครอบครัว ด้านเพื่อนฝูง ฯลฯ ซึ่งในแต่ละปัจจัยก็อาจต้องใช้วิธีวิจัยที่ต่างกันออกไปตามความเหมาะสม โดยหลังจากที่ผู้วิจัยได้พิจารณาถึงปัจจัยต่าง ๆ แล้วก็จะนำไปสู่ขั้นตอนต่อไปในการแก้ไขปัญหาเพื่อหาแนวทางป้องกันอาชญากรรม รวมทั้งลดอัตราการเกิดอาชญากรรม โดยแนวทางการแก้ไขปัญหาที่ได้นำเสนอและได้ถูกนำไปใช้นั้นก็อาจช่วยแก้ไขปัญหได้บ้างหรืออาจไม่ได้ช่วยแก้ไขปัญหอะไรเลยก็ได้ เนื่องจาก

---

<sup>1</sup> Zeba Daves, “School of Criminology: A Comparative Analysis,” *Indiana Journal of Integrated Research in Law* 2, no. 2: 3-4.

<sup>2</sup> John F. Wozniak, “Poverty and Peacemaking Criminology: Beyond Mainstream Criminology,” *Critical Criminology* 16 (2008): 209-223.

มักจะมีปัจจัยอื่น ๆ เข้ามาเกี่ยวข้องที่ทำให้เกิดการก่ออาชญากรรม ตลอดจนกระทำความผิดซ้ำ ซึ่งปัจจัยเหล่านี้ควรจะนำมาศึกษาทบทวนอีกครั้งเพื่อเสนอแนวทางแก้ไขปัญหาคับข้องข้องมากขึ้นกว่าเดิม

ความยากของการศึกษาปัจจัยที่มีความหลากหลายนี้ไม่ได้แต่เพียงการพิจารณาถึงปัจจัยจำนวนมหาศาลที่ทำให้เราไม่สามารถคาดเดาผลลัพธ์ของการศึกษาได้ แต่ยังขาดความสอดคล้องเชื่อมโยงระหว่างองค์ความรู้ด้านอาชญาวิทยาอีกด้วย ซึ่งเมื่อเปรียบเทียบกับการศึกษาอาชญาวิทยาคลาสสิก จะเห็นได้ว่าอาชญาวิทยากระแสหลักร่วมสมัยยังขาดแกนหลักที่เป็นส่วนสำคัญเปรียบเสมือนแมงกระพรุน หรือ ผีแมงกระพรุนขนาดใหญ่ที่ไม่เกี่ยวพันกัน และจะรวมกลุ่มกันต่อเมื่อได้อาหารเท่านั้น

เชื่อกันว่างานวิจัยอาชญาวิทยาจะต้องสามารถพิสูจน์ได้โดยการศึกษาเชิงประจักษ์ ซึ่งสามารถอธิบายข้อเท็จจริงของอาชญากรรมได้ อย่างไรก็ตามการศึกษาอาชญากรรมเชิงประจักษ์โดยทั่วไปก็มีปัญหาอยู่เหมือนกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งการศึกษาเชิงประจักษ์ในอาชญากรรมของเด็กที่มีปัญหาด้านจริยธรรมที่อาจมีความหลากหลายแตกต่างกันออกไปตามสภาพสังคมและวัฒนธรรม ดังนั้นการเลือกใช้วิธีวิจัยเชิงประจักษ์จึงเป็นการแสวงหาและรวบรวมข้อมูลที่ไม่เหมาะสมต่อการศึกษาเพื่อทำความเข้าใจในจิตใจของอาชญากร

หัวใจของวิธีการศึกษาแบบวิทยาศาสตร์เชิงประจักษ์นี้ คือการเปรียบเทียบระหว่างการรวบรวมข้อมูลหรือผลลัพธ์ของการศึกษาที่มีอยู่ เข้ากับคำอธิบายทางทฤษฎีที่มีอยู่แล้ว หากพบความแตกต่างไม่ลงรอยกัน ผู้วิจัยก็จะทำการศึกษาผลการศึกษามีอยู่แล้วกับคำอธิบายใหม่อีกครั้ง ซึ่งการศึกษาอาชญากรรมแบบจะไม่สามารถใช้วิธีการเช่นนั้น เนื่องจากรูปแบบและปรากฏการณ์อาชญากรรมที่มีความหลากหลายนั้นอาจขัดแย้งกันเอง หรืออาจไปด้วยกันได้ในช่วงเดียวกัน ดังนั้นวิธีการศึกษาอาชญากรรมกระแสหลักที่อ้างตนว่าเป็นวิธีพิสูจน์อย่างมีหลักเกณฑ์ทางวิทยาศาสตร์ที่มีความถูกต้องแม่นยำนั้น แต่แท้จริงแล้วไม่สามารถทำได้จริง เพราะมีข้อจำกัดทางวัตถุในการศึกษา ดังนั้นในบทความชิ้นนี้จึงต้องการเน้นย้ำว่า การย้อนกลับไปใช้วิธีการศึกษาแบบอาชญาวิทยาคลาสสิกมีความเหมาะสมที่จะเป็นหัวใจหลักในการรวมเอางานศึกษาอาชญาวิทยาในเด็กที่กระจัดกระจายมาเป็นหนึ่งเดียวกันไว้ได้ และยังสามารถเชื่อมโยงกับแนวทางของกฎหมายอาญาได้เป็นอย่างดี

ย้อนกลับไปถึงวิธีของอาชญาวิทยาคลาสสิกที่ไม่ได้รับยอมรับในช่วงศตวรรษที่ 19 จวบจนปัจจุบันก็ยังคงเป็นแนวคิดการวิจัยทางอาชญาวิทยาที่ไม่ได้เป็นที่นิยมเท่าใดนัก เพราะเป็นการศึกษาที่ไม่เป็นไปตามหลักทางวิทยาศาสตร์<sup>3</sup> เนื่องด้วยแนวคิดทางอาชญาวิทยาคลาสสิกมองว่าอาชญากรรมเป็นปัญหาทางศีลธรรม เป็นความชั่วร้ายจะต้องได้รับการแก้ไขปัญหาดังกล่าวด้วยวิธีการที่เลวร้ายยิ่งกว่า หรือก็คือการลงโทษ และกล่าวอีกนัยหนึ่ง แนวคิดอาชญาวิทยาคลาสสิกก็มีแนวคิดเกี่ยวกับการปราบปรามอาชญากรรมเด็กและเยาวชนว่าเป็นการกดปราบสิ่งชั่วร้ายเพื่อปกป้องคุณธรรม ซึ่งก็ไม่ได้เป็นที่นิยมเช่นเดียวกัน

การที่แนวคิดอาชญากรรมคลาสสิกไม่เป็นที่นิยมนี้ ไม่ใช่เป็นเพราะการมองว่าอาชญากรรมเป็นความชั่วร้าย และการรักษาคุณธรรมมีความคลุมเครือไม่ชัดเจน แต่แนวคิดอาชญาวิทยาคลาสสิกมีแนวคิดความชัดเจนเกี่ยวกับ “ความชั่วร้าย” และ “คุณธรรม” อย่างสมเหตุสมผล ซึ่งความสมเหตุสมผลนั้นเองได้กลายมาเป็นหัวใจสำคัญในแนวคิดอาชญาวิทยาคลาสสิกในสถาบันทางกฎหมายอาญาจนถึงปัจจุบัน แต่ถึงอย่างไรความเชื่อในความจริงทางศีลธรรมของอาชญาวิทยาคลาสสิกได้กลายเป็นเป้าหมายหลักในการโจมตี โดยอาชญาวิทยาสายวิทยาศาสตร์ และเป็นหนึ่งในเหตุผลว่าทำไมอาชญาวิทยากระแสหลักในช่วงศตวรรษที่ 19 และ 20 จึงไม่ให้การยอมรับในทฤษฎีอาชญาวิทยาคลาสสิกนอกจากนี้แนวคิดปรัชญาร่วมสมัยของกฎหมายอาญาก็ยังสวนทางกับความพยายามในการทบทวนกฎหมายอาญาในด้าน “ความชั่วร้าย” และ “คุณธรรม”<sup>4</sup> ที่เรียกกันว่าเป็น “นิติศาสตร์คุณธรรม” (Virtue jurisprudence) ซึ่งแนวคิดเช่นนี้ก็ยังไม่เป็นที่ยอมรับอีกเช่นกัน<sup>5</sup>

วิธีทางอาชญาวิทยาคลาสสิกเกิดขึ้นมาเป็นเวลานานมากมาแล้ว และเก่าแก่กว่าสำนักกฎหมายที่ใช้แนวคิดของ Beccaria และ Bentham เสียอีก โดยเกิดมาตั้งแต่สมัยยุคปรัชญากรีกโบราณตั้งแต่สมัยของ Plato และ Aristotle และได้ถูกฟื้นฟูจนกลับมาเป็นที่นิยมอีกครั้งใน

<sup>3</sup> Ray Paternoster and Daren Fisher, “The Foundation and Re-Emergence of Classical Thought in Criminological Theory: A Brief Philosophical History,” in *The Handbook of the History and Philosophy of Criminology*, ed. R. A. Triplett (Wiley Blackwell, 2017).

<sup>4</sup> R. Antony Duff, “Virtue, Vice, and Criminal Liability: Do We Want an Aristotelian Criminal Law?” *Buffalo Criminal Law Review* 6, no. 1 (2002).

<sup>5</sup> George Robert P., *Making Men Moral: Civil Liberties and Public Morality* (Oxford University Press, 1993).

สังคมโลกตะวันตก ในยุคของ Thomas Aquinas<sup>6</sup> กระทั่งจนถึงจุดอิมมัตวในยุคคลาสสิก ราว ศตวรรษที่ 17 และ 18<sup>7</sup>

กล่าวโดยสรุปได้ว่า ในบทความชิ้นนี้ผู้เขียนจะกล่าวถึงวิธีวิจัยของอาชญากรรมคลาสสิก ที่มีความย้อนแย้งกับอาชญาวิทยากระแสหลักร่วมสมัย โดยเสนอถึงข้อพิจารณาทางจริยธรรมที่ถูกมองข้ามของอาชญาวิทยาคลาสสิกหลักในการทำความเข้าใจจิตใจของอาชญากรรมในเด็ก ซึ่งจะท้าทายวิธีการที่เน้นควบคุมสังคมที่ตามแนวคิดของอาชญาวิทยากระแสหลัก กล่าวคือหลักการของแนวทางวิจัยไม่ได้จำกัดอยู่แต่เพียงแนวคิดของ Beccaria และ Bentham เท่านั้น แต่อาชญาวิทยาคลาสสิกเกิดขึ้นมาก่อนหน้านั้นเสียอีก ในความจริงแล้วหลักการศึกษาพวกนี้ไม่จำกัดอยู่เฉพาะในแวดวงวิชาการเสมอไป ในอดีตกาลมักจะมีการปลูกฝังถึงบทเรียนศีลธรรมและการลงโทษผู้ชั่วร้ายหรืออาชญากร โดยนักเขียนแนวอาชญาวิทยาคลาสสิกมีความหลากหลาย เช่น Schiller นักเขียนแนวโรแมนติกในเยอรมัน หรือ Zur Hellen นักเทศน์นิกายโปรเตสแตนต์ เป็นต้น ซึ่ง Peter Becker<sup>8</sup> ได้บอกว่าเป็นการแสดงถึง “วิทยาศาสตร์ทางศีลธรรม” ทำให้การมองถึงศีลธรรมภายในจิตใจอาชญากร กลายเป็นสิ่งแปลกปลอมในอาชญาวิทยาร่วมสมัย ถึงอย่างไรก็ตามสิ่งที่เป็นแก่นแท้ของอาชญาวิทยาคลาสสิกไม่ใช่รูปแบบ แต่เป็นวิธีการศึกษาต่างหาก

## 2. วัตถุประสงค์และแรงจูงใจ ในการศึกษาอาชญากรรมเด็ก

เมื่อกล่าวถึงการกำหนดวัตถุประสงค์ของงานวิจัยอาชญาวิทยากระแสหลักและอาชญาวิทยาคลาสสิกนั้นจะเห็นความแตกต่างกันอย่างมีนัยยะสำคัญ เนื่องจากวัตถุประสงค์ของงานวิจัยจะเป็นตัวกำหนดวิธีการศึกษา ซึ่งวิธีการศึกษาอาชญาวิทยากระแสหลักเองก็มีวิธีการศึกษาอยู่จำนวนมากที่พยายามจะแสดงปรากฏการณ์ต่าง ๆ ในทางอาชญาวิทยา โดยสร้างคำอธิบายภายใน

---

<sup>6</sup> George B. Vold, Thomas J. Bernard, and Jeffrey B. Snipes, *Theoretical Criminology* (Oxford University Press, 1998), 14.

<sup>7</sup> Ray Paternoster and Daren Fisher, “The Foundation and Re-Emergence of Classical Thought in Criminological Theory: A Brief Philosophical History,” in *The Handbook of the History and Philosophy of Criminology*, ed. R. A. Triplett (Wiley Blackwell, 2017), 178.

<sup>8</sup> Peter Becker, “Researching Crime and Criminals in the 19th Century,” in *The Handbook of the History and Philosophy of Criminology*, ed. R. A. Triplett (Wiley Blackwell, 2018), 33.

ระบบโครงสร้างที่เนื้อหาถูกจำกัดอยู่ในหลักการที่เป็นทางการ และจะต้องสามารถถูกตรวจสอบได้ โดยวิธีการเชิงประจักษ์ โดยองค์ประกอบคุณลักษณะของทฤษฎีอาชญาวิทยากระแสหลัก 3 อย่าง คือ โครงสร้างที่เป็นระบบ, การยึดมั่นในหลักการที่เป็นทางการ และสามารถตรวจสอบได้โดยวิธีการเชิงประจักษ์ อย่างไรก็ตามความหมายของคำว่า “เป็นระบบ” “เป็นทางการ” หรือ “เชิงประจักษ์” นี้ก็ยังไม่มีความแน่นอนตายตัว ซึ่งยังต้องพิจารณาถึง เนื้อหา ความสนใจประสบการณ์ และแรงจูงใจของนักวิจัยที่จะกำหนดตั้งแต่เริ่มต้น กระทั่งการตั้งข้อสันนิษฐานในวัตถุประสงค์การศึกษาที่มีความแตกต่างกันออกไป<sup>9</sup>

นักวิจัยอาชญาวิทยามักจะตั้งข้อสันนิษฐานโดยขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์แห่งการศึกษาที่มีโครงสร้างเป็นระบบ โดยสามารถอธิบายได้อย่างชัดเจน ซึ่งอาชญาวิทยากระแสหลักเองก็เชื่อว่าอาชญากรรมเด็กและเยาวชนจะต้องสามารถวัดค่าได้ และสามารถจัดหมวดหมู่แบ่งประเภทได้อย่างที่เคยทำกันมา อย่างการวิจัยจากการวิเคราะห์ทางสถิติ ซึ่งนั่นก็ไม่ผิดอะไร แต่ไม่ใช่ว่านักวิจัยอาชญาวิทยาทุก ๆ งานจะสามารถศึกษาได้ด้วยวิธีการทำสถิติแต่เพียงอย่างเดียว แต่การศึกษาศุภคติภาพของมนุษย์ บางอย่างก็เรียกได้ว่าเป็นการศึกษาเชิงคุณภาพ ทั้งนี้ไม่ว่ากรณีใดอาชญาวิทยากระแสหลักร่วมสมัย ก็ต้องการให้สามารถพิสูจน์ผลลัพธ์ของงานวิจัยได้ ซึ่งบางทีผลลัพธ์งานวิจัยก็ไม่สามารถพิสูจน์ตรวจสอบได้อย่างง่ายดาย และการพิสูจน์อย่างง่าย ๆ ก็ยังไม่เพียงพอ

นอกจากนี้ ผลของงานวิจัยจะต้องผ่านกระบวนการ “พิสูจน์ความเท็จ” (Falsification) หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งคือ ผลการศึกษาที่ได้จากการทดลองศึกษาหรือข้อค้นพบจะต้องแตกต่างออกไปจากวัตถุประสงค์ศึกษา ซึ่งจริงๆ แล้วมันขัดแย้งกับผลการศึกษาวิจัยไปอย่างสิ้นเชิง ทั้งนี้ หลักเกณฑ์การพิสูจน์ที่แข็งแกร่งดังนี้ได้นำมาใช้กับการศึกษาสาขาอาชญาวิทยาด้วยเช่นกัน ยกตัวอย่างเช่น ในงานศึกษาอาชญาวิทยาคลาสสิกของ Sheldon และ Eleanor Glueck<sup>10</sup> ในงาน “Unraveling Juvenile Delinquency” ได้เปรียบเทียบจำนวนของผู้กระทำความผิดเด็ก ที่สอดคล้องกันกับจำนวนของเยาวชนที่เห็นชัดว่าไม่ได้กระทำความผิดอาชญากรรมใด ๆ และมักจะมีการพูดถึงอาชญาวิทยาในฐานะที่ต้องมีการศึกษาอย่างเป็นระบบ ตัวอย่างเช่น การใช้มุมมอง

<sup>9</sup> Ulrich Eisenberg, *Kriminologie* (Verlag C.H.Beck, 2005), 25.

<sup>10</sup> Sheldon Glueck and Eleanor Glueck, *Unraveling Juvenile Delinquency* (Harvard University Press, 1950).

ทฤษฎีโครงสร้างหน้าที่ต่ออาชญากรรม (functional approach to crime)<sup>11</sup> ทั้งนี้จะเห็นได้ว่าการศึกษาอาชญากรรมจะต้องพิจารณาถึงผลกระทบต่อสังคมโดยรวมทั้งหมด โดยเฉพาะด้านความสัมพันธ์ทางสังคม อันเป็นความท้าทายในการศึกษามุมมองทางอาญา อย่างไรก็ตามการศึกษา ก็ยังต้องคำนึงถึงความเป็นไปได้ในการศึกษาอาชญากรรมทั่วไปรวมทั้งอาชญากรรมในเด็กให้เป็นระบบอีกด้วย

ดังที่ได้กล่าวมาข้างต้นจะเห็นได้ว่า อาชญวิทยายกระแสหลักให้ความสำคัญอยู่กับข้อสันนิษฐานว่า อาชญากรรมในเด็กก็จะต้องสามารถใช้วิธีสังเกตการณ์อย่างเป็นภววิสัย (objectively observed) และสามารถวัดค่าได้เสมอ แต่ในทางกลับกัน หนึ่งในสิ่งที่การศึกษาอย่างเป็นระบบเหล่านี้ต้องการคือการสร้างการเชื่อมโยงเชิงสาเหตุ ซึ่งการเชื่อมโยงความสัมพันธ์ของเจตนาทางอาญานั้นเป็นเรื่องยากยิ่งกว่าการระบุสาเหตุจากข้อเท็จจริงอย่างมาก จนมีความน่าสงสัยว่าเราจะสามารถสังเกตการณ์อย่างเป็นภววิสัยและวัดค่าของผลลัพธ์การศึกษาของเจตนาในทางอาญาได้จริงหรือไม่ โดยเฉพาะเมื่อจะต้องพิจารณาถึงเจตนาที่มีการแสดงออกหลากหลายรูปแบบที่แตกต่างกันออกไป

นอกจากนี้การศึกษาโดยเป็นระบบ สามารถนำไปสู่การตีความที่ผิดไปจากความเป็นจริงได้อย่างง่ายดาย เนื่องจากการศึกษาเหล่านี้มักจะมัวหมมมุ่นอยู่กับผลลัพธ์โดยรวมของความสัมพันธ์ต่าง ๆ ทำให้การตีความพลาดไปจากการศึกษาถึงเจตนาเฉพาะและจุดประสงค์ของผู้กระทำความผิด อีกทั้งงานศึกษาที่พัฒนาเทคนิควิธีการเพื่อศึกษาเจตนาของแต่ละบุคคลกลับกลายเป็นถูกมองข้ามไป เพียงเพราะเป็นการพูดถึงการแสดงออกทางสังคมของอาชญากรเด็ก นอกจากนี้วิธีการศึกษาอย่างเป็นระบบได้แบ่งวิธีการสืบค้นหาข้อเท็จจริงเป็นหลายระดับขั้นตอน ซึ่งในปัจจุบันการศึกษาอาชญากรรมเด็กเองก็มีทั้งระดับบุคคล หรือเป็นกลุ่ม หรือแม้กระทั่งเป็นสังคม โดยในแต่ละระดับก็จะมีการใช้ชุดระเบียบวิธีการศึกษาและเทคนิคเฉพาะเป็นของตัวเอง ทำให้ภาพรวมของอาชญากรรมเด็กถูกลบเลือนหายไปเบื้องหลังรายละเอียดสำคัญที่หลากหลาย

ภาพลักษณ์ของอาชญวิทยาคือสิ่งที่ทำให้อาชญากรรมของเด็กกลายเป็นภาพลวงตา ซึ่งแน่นอนว่ามันมีปัจจัยต่าง ๆ อย่างเช่น บริบทของสังคมที่แตกต่างกัน กลไกของกฎหมายอาญาและอาชญวิทยาที่จะนำไปสู่ความเข้าใจในระดับที่แตกต่างกันอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ แนวคิดความเป็น

---

<sup>11</sup> Ulrich Eisenberg, *Kriminologie* (Verlag C.H.Beck, 2005), 28.

ผู้นำ และขอบเขตของวัตถุแห่งการวิจัยที่มีจำกัด โดยในการศึกษาอาชญากรรมในเด็ก จำเป็นจะต้องหลีกเลี่ยงอคติส่วนตัวของผู้วิจัย เพราะอาจมีนักวิจัยที่ “ดำหนิ” ผู้กระทำความผิดเด็ก ซึ่งจะส่งผลกระทบต่อและสร้างบาดแผลทางจิตใจเด็กในเวลาต่อมา ในขณะที่นักวิจัยอีกแบบหนึ่งอาจ “ดำหนิ” โครงสร้างทางสังคมที่สร้างเด็กคนนี้ขึ้นมาเป็นอาชญากร จะเห็นได้ว่าความแตกต่างทางแนวคิดเหล่านี้นั้นมีนัยยะสำคัญในการสร้างความเข้าใจที่แตกต่างกันอย่างสิ้นเชิงในผู้กระทำความผิดเด็ก และยังส่งผลไปถึงผลวิจัยของการศึกษาอาชญาวิทยาอีกด้วย

ความแตกต่างทางความเข้าใจในการศึกษาอาชญากรรมในเด็ก มีอิทธิพลอย่างมากต่อการกำหนดวัตถุแห่งการศึกษา เช่น ทฤษฎีความขัดแย้งของอาชญากรรมในเด็ก ที่มุ่งความสนใจไปที่ความขัดแย้งทางผลประโยชน์และค่านิยมทางสังคมที่มีความแตกต่างกัน<sup>12</sup> ด้วยสมมุติฐานความขัดแย้งโดยธรรมชาติในสังคมกับการให้คุณค่ากับเด็กผู้กระทำความผิด ซึ่งทฤษฎีเหล่านี้ได้สร้างปัญหาในการศึกษาปรากฏการณ์หยุดก่ออาชญากรรม แม้ว่าการหยุดก่ออาชญากรรมเหล่านี้จะถูกบีบให้อยู่ในกรอบการทำงานของงานวิจัยโดยได้ละทิ้งความขัดกันของผลประโยชน์และค่านิยมพิเศษไว้ก็ตาม แต่ก็ได้รับเอาค่านิยมแบบทั่วไปและประโยชน์สาธารณะมาใช้แทน เนื่องจากสามารถใช้อธิบายความแตกต่างได้มากกว่าด้วยการใช้ทฤษฎีที่หลากหลาย และยังสามารถศึกษาความขัดแย้งได้ตั้งแต่ระดับมหภาคกระทั่งระดับจุลภาค

กล่าวได้ว่างานศึกษาอาชญาวิทยาร่วมสมัยแต่ละงานแทบจะไม่มี ความเกี่ยวเนื่องเชื่อมโยงกันได้เลย โดยงานศึกษาบางชิ้นใช้อาชญากรรมเด็กเป็นจุดสุดท้ายของการศึกษา ในขณะที่งานศึกษาอื่น ๆ เริ่มต้นที่อาชญากรรมเป็นจุดแรกเพื่อสำรวจผลที่ตามมา<sup>13</sup> บางงานงานศึกษาได้สำรวจถึงปรากฏการณ์ทางอาชญาวิทยาจากความสัมพันธ์ภายนอก กับปรากฏการณ์หรือปัจจัยต่าง ๆ เช่น ปัจจัยการศึกษา ศาสนา ครอบครัว ฯลฯ ส่วนงานศึกษาอื่น ๆ ก็จะวิเคราะห์เนื้อหาสาระภายในของปรากฏการณ์ทางอาชญาวิทยา หรือประสบการณ์ทางจิตใจ

มีหลายสาเหตุที่ทำให้งานศึกษาอาชญาวิทยาขาดความเป็นเอกภาพ บ้างก็เนื่องจากความแตกต่างในการทำความเข้าใจธรรมชาติของการเกิดอาชญากรรมทั้งแบบทั่วไปและอาชญากรรมในเด็ก ซึ่งความเข้าใจโดยทั่วไปนั้นสามารถเข้าถึงได้โดยการให้เหตุผลและการถกเถียง แต่เป็นการยาก

<sup>12</sup> Katherine S. Williams, *Textbook on Criminology* (Oxford University Press, 2012), 443.

<sup>13</sup> Ulrich Eisenberg, *Kriminologie* (Verlag C.H.Beck, 2005), 27.

ที่จะปรับความเข้าใจการศึกษาอาชญากรรมของเด็ก และบ้างก็สามารถศึกษาถึงสาเหตุของการเกิดอาชญากรรมของเด็กเพราะความอยากรู้อยากเห็นของผู้วิจัย หรือบ้างก็เพียงเพื่อจะจบการศึกษา หรือเพียงเพื่อมีงานตีพิมพ์เผยแพร่เท่านั้น

ข้อสำคัญอีกอย่างหนึ่งคือ สิ่งที่มาหลังจากอาชญากรรมได้กระทำลงไปแล้ว เพื่อช่วยเหลือบรรเทาผู้เสียหายหรือเหยื่อ โดยการเรียนอาชญาวิทยาส่วนใหญ่ขึ้นมักจะขึ้นอยู่กับแรงจูงใจในการศึกษาของผู้ศึกษา จากบรรดาความหลากหลายในการวิธีอาชญาวิทยา แต่สิ่งที่เป็นหัวใจของการศึกษาและถูกเลเหล่มากที่สุดนั่นก็คือ ความโหยหาถึงความ “ยุติธรรม” ซึ่งความหิวกระหายความยุติธรรมนี้จะนำไปสู่การค้นหา “คุณธรรม” ซึ่งเป็นแรงจูงใจของอาชญาวิทยาคลาสสิกในการขับเคลื่อนด้วยความรักที่มีต่อคุณธรรม และเกลียดชังความชั่วร้าย ดังนั้นเมื่อใดที่การสร้างคุณธรรมและการกำจัดความชั่วร้ายอันเป็นที่มาของหลักการอาชญาวิทยาได้รับการฟื้นฟูกลับมา จะทำให้การศึกษาและวิเคราะห์อาชญาวิทยาอย่างเป็นระบบโครงสร้างในสังคมที่เป็นนามธรรมนี้จะแทบจะไม่มีค่าอะไรเลย หากเทียบกับจักรวาลความขัดแย้งระหว่างความดีและความชั่ว

### 3. จาก “อัตวิสัย” สู่ “ภาววิสัย” กรณีการศึกษาอาชญากรรมในเด็ก

เมื่อก้าวถึงอาชญาวิทยาในฐานะที่เป็นศาสตร์ประยุกต์เพื่อสร้างความเปลี่ยนแปลงเชิงนโยบายของกฎหมายอาญาในสังคม ซึ่งตามหลักแล้วอาชญาวิทยากระแสหลักมีอิทธิพลอย่างมากต่อนโยบายของกฎหมายอาญาที่มีการวัดค่าในเชิงภาววิสัย<sup>14</sup> ด้วยการลดความรุนแรงของอาชญากรรม โดยมักจะอาศัยการวัดอัตราการกระทำความผิดซ้ำ<sup>15</sup> ดังนั้นงานวิจัยอาชญาวิทยานั้นจึงส่งผลอย่างมากต่อนโยบายสาธารณะ เพื่อควบคุมอาชญากรรมในเด็ก

ในการประเมินความถูกต้องแม่นยำทางอาชญาวิทยาที่ขึ้นอยู่กับอัตราการกระทำความผิดซ้ำมีความท้าทายอย่างมาก เนื่องจากการนำอัตราการกระทำความผิดซ้ำไปตัดสินความมี

---

<sup>14</sup> ภาววิสัย (Objectivity) คือ การมองอยู่บนพื้นฐานของข้อเท็จจริง เงื่อนไขความเป็นจริงโดยไม่ขึ้นอยู่กับจิตใจ หรือความคิดเห็นส่วนตัว

<sup>15</sup> Roy D. King and Emma Wincup, “The Process of Criminological Research,” in *Doing Research on Crime and Justice*, 2nd ed., ed. R. King and E. Wincup (Oxford University Press, 2008), 25.

ประสิทธิภาพของนโยบายกฎหมายอาญาเป็นสิ่งที่น่าผิดหวังอย่างยิ่งจากหลายเหตุผล โดยเหตุผลประการแรก คือการหยุดยั้งอาชญากรรมเด็กอาจทำได้โดยหลายวิธีการที่มากกว่าเพียงแต่การพึ่งพานโยบายรัฐ ประการที่สอง คืออัตราการกระทำความผิดซ้ำไม่ใช่สิ่งที่ยืนยันได้ว่าผู้กระทำความผิดเด็กนั้นจะไม่กระทำความผิดซ้ำอีก และประการที่สาม คือการเกิดการก่ออาชญากรรมซ้ำไม่ได้หมายความว่านโยบายที่มีอยู่นั้นผิดพลาดแต่อย่างใด

แตกต่างไปจากปกติธรรมดาทางวิทยาศาสตร์ ที่สามารถทำการทดลองในการศึกษาอาชญากรรมเด็กและเยาวชนภายในขอบเขตที่จำกัด ซึ่งบางงานวิจัยก็สามารถทำการทดลองเพื่อดูว่าสามารถลดอาชญากรรมเด็กและเยาวชนโดยวิธีใดได้หรือไม่ โดยการแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่กลุ่มแรกจะได้รับการดูแล ส่วนอีกกลุ่มจะไม่ได้รับการดูแลใด ๆ ซึ่งในท้ายที่สุดก็ยังคงเป็นที่น่าสงสัยอยู่ว่าการใช้การทดลองทางวิทยาศาสตร์ จะสามารถรักษาความเป็นภววิสัยในงานวิจัยอาชญาวิทยาได้จริงหรือไม่ เนื่องจากอาชญากรรมเด็กและเยาวชนมีความแตกต่างทางด้านกระบวนการที่ขึ้นอยู่กับลักษณะเฉพาะบุคคลของเด็กแต่ละคน ซึ่งมันอาจจะกลายเป็นปัญหาหากทำการทดลองกับเด็กเพียงคนเดียวในงานวิจัย ซึ่งความจริงแล้วควรศึกษาผู้กระทำความผิดทุกคน และอาจเป็นไปได้ว่า ไม่ใช่อาชญากรรมเด็กทุกคนที่ต้องการการดูแล เห็นได้ชัดว่าความเบี่ยงเบนของพฤติกรรมในการก่ออาชญากรรมหรือหยุดยั้งการก่ออาชญากรรมของแต่ละบุคคลมีความหลากหลายมากกว่าที่จะจำแนกความเป็นภววิสัยได้

นอกจากนี้ ความท้าทายในการศึกษาภววิสัยของอาชญาวิทยานั้นยังมีการพัฒนาอย่างต่อเนื่องในด้านอาชญากรรมเด็กและการลงโทษ จากบริบททางสังคมที่พลวัตอย่างต่อเนื่องและส่งผลกระทบต่อปัจจัย อีกทั้งการเร่งรัดกระบวนการทำให้การกระทำกลายเป็นความผิดทางอาญา (Criminalization) และกระบวนการทำให้การกระทำไม่เป็นความผิดทางอาญา (Decriminalization) ที่ทำให้อาชญากรรมใหม่ ๆ จำนวนมากเกิดขึ้นผ่านทางการออกกฎหมาย และบางอาชญากรรมเก่า ๆ ก็ไม่ถือว่าเป็นความผิดอีก หรือกลายเป็นกฎหมายที่ไม่ใช้จริงในทางปฏิบัติอีกต่อไป การเปลี่ยนแปลงของกระบวนการทำให้เป็นความผิดทางอาญานี้มีความพลวัตรวดเร็วอย่างมาก โดยเฉพาะด้านกฎหมายสิ่งแวดล้อมและกฎหมายเทคโนโลยี และจะเห็นการการลดทอนความเป็นอาชญากรรม มักจะปรากฏชัดในการกระทำความผิดเกี่ยวกับศีลธรรมอันดี หรือศาสนา

สังคม เศรษฐกิจ ศิลธรรม และความเปลี่ยนแปลงทางวัฒนธรรม ล้วนแต่ส่งผลกระทบต่อ การตอบสนองของแต่ละบุคคลในเกิดอาชญากรรม ซึ่งล้วนส่งผลกระทบต่อผลการวิจัยอย่างเป็นภ ววิสัย สามารถเห็นได้จากความผิดในกฎหมายเทคนิค (Technical Law)<sup>16</sup> เช่น การฝ่าฝืนกฎหมาย จราจรทางบก ผู้เขียนขอยกตัวอย่างที่ชัดเจนในประเทศเยอรมนี พลเมืองเยอรมันเคยมีแนวปฏิบัติ ไม่ข้ามถนนเมื่อเห็นไฟแดง แม้ว่าจะไม่มีรถวิ่งผ่านถนนในขณะนั้นเลยก็ตาม แต่สิ่งเหล่านี้ เปลี่ยนแปลงไปเมื่อความคิดของชาวเยอรมันบางคนเริ่มเห็นว่าพวกเขาสามารถข้ามถนนได้แม้ สัญญาณไฟจราจรยังเป็นสีแดงอยู่ก็ตาม พวกเขาเห็นว่าการหยุดรถเพื่อรอไฟเขียวในขณะที่ถนนโล่ง เป็นเรื่องที่ไม่ฉลาดเอาเสียเลย และคงไม่มีตำรวจคนไหนมาสนใจอีกด้วย<sup>17</sup> ความพลวัตเหล่านี้ได้ แสดงให้เห็นถึงความเปลี่ยนแปลงของทัศนคติในการปฏิบัติตามกฎหมาย ซึ่งทัศนคติเหล่านี้มี ความสำคัญต่อนักอาชญาวิทยา เนื่องจากการแสดงความแตกต่างกันของการปฏิบัติตามหรือไม่ ปฏิบัติตามกฎหมายล้วนส่งผลต่อนโยบายรัฐในทางอาชญาวิทยา โดยมีความท้าทายอย่างหนึ่งของ นักวิจัยก็คือ ทัศนคติหรือศีลธรรมของแต่ละบุคคลมีความเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา ดังเช่น ปรากฏการณ์การกระทำตามหรือไม่กระทำตามกฎหมายที่เกิดขึ้น

ในขณะที่อาชญาวิทยากระแสหลักไม่สามารถวัดค่าความเป็น “อัตวิสัย”<sup>18</sup> ของ อาชญากรรมเด็ก นำไปสู่ความแพร่หลายของแนวทางศึกษาอาชญาวิทยาหลังสมัยนิยม (Postmodern criminological) ที่มีความแตกต่างไปจากอาชญาวิทยาร่วมสมัยที่มุ่งไปที่การตัด ขาดจากค่านิยมและแนวทางการศึกษาแบบอาชญาวิทยาคลาสสิก แต่ในทางกลับกัน อาชญาวิทยา หลังสมัยนิยมมีความนิยมในการเข้าถึงความแตกต่างของประสบการณ์และวิถีชีวิตของคนในสังคม รวมถึงกรณีอาชญากรรมเด็กด้วย ซึ่งแนวทางศึกษาของอาชญาวิทยาหลังสมัยนิยมได้พยายามเปิด โลกทัศน์ใหม่ คือการศึกษาภายในจิตใจของอาชญากรเด็กและเยาวชน โดยผ่านการรับรู้พวกเขาเด็ก และเยาวชนในฐานะพื้นที่แห่งความขัดแย้ง ที่ได้รวมเอาตัวตนภายในจิตใจของเด็กที่ถูกพัฒนาไป ตามพื้นที่แห่งวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน ไม่ว่าจะเป็นคำพูด บุคลิก หรือสิ่งอื่นที่บ่งบอกถึงตัวตนของ

---

<sup>16</sup> กฎหมายเทคนิค คือ การทำให้การกระทำทั่วไปใด ๆ เป็นความผิดโดยกฎหมาย แต่อาจไม่มีผิดทางศีลธรรม เช่น พระราชบัญญัติจราจรทางบก กฎหมายกีฬา หรือกฎหมายเกี่ยวกับความปลอดภัยทางไซเบอร์

<sup>17</sup> สัมภาษณ์ชาวเยอรมันโดย อเล็กซานเดอร์ ซือตอฟ

<sup>18</sup> “อัตวิสัย” (Subjectivity) คือ มุมมองของแต่ละบุคคล ซึ่งประกอบไปด้วย ความเชื่อ ความรู้สึก ประสบการณ์ ของแต่ละบุคคล ซึ่งสามารถสะท้อนให้เห็นจิตใจหรือพฤติกรรมของบุคคลนั้น ๆ

เขา ซึ่งไม่อาจเทียบวัดค่าของมันได้<sup>19</sup> และเมื่อเราใช้ความเข้าใจของมนุษย์ในการศึกษา อาชญากรรมเด็กแล้วละก็ เราจะได้ผลการศึกษาที่แตกต่างออกไปอย่างมากจากการศึกษาโดย อาชญาวิทยากระแสหลักที่หมกมุ่นอยู่กับการมองอย่างเป็นภววิสัยและความเป็นระบบ

นอกจากนี้ อาชญาวิทยาหลังสมัยนิยมยังได้ตั้งคำถามถึง ความเป็นไปได้ในการรวบรวม ข้อมูลและสังเกตการณ์ของอาชญากรรมเด็กและเยาวชน แม้วิธีการศึกษาอย่างเป็นระบบ (Systematic approach) ก็ไม่ได้ปฏิเสธว่าผลการวิจัยจะมีระดับและความเป็นไปได้ที่แตกต่างกัน ซึ่งทำให้การวิจัยเผชิญกับความยากลำบากในจัดระเบียบเรื่องราวเชิงอัตวิสัยของอาชญากรรมเด็ก ให้ระบบ ดังนั้น อาชญาวิทยาหลังสมัยนิยมยังคงท้าทายทฤษฎีอาชญาวิทยาใด ๆ ที่มองว่าอาชญา วิทยาจะต้องเป็น “วิทยาศาสตร์” ที่สามารถควบคุมและวิเคราะห์เชิงประจักษ์ได้เท่านั้น

งานศึกษาของ Maruna ถือเป็นตัวอย่างในการเปลี่ยนแปลงการศึกษาจากมุมมอง อาชญากรรมเชิงภววิสัย มาเป็นการศึกษาเชิงอัตวิสัยเพื่อสำรวจความหลากหลายของประสบการณ์ ทางอาชญากรรมของแต่ละบุคคล โดยยังคงยึดมั่นใจกระบวนทัศน์เก่า ๆ ในทางอาชญาวิทยา กระแสหลัก เขาได้ผลิตผลงานศึกษาเชิงอัตวิสัย อันเป็นเรื่องราวของอดีตผู้กระทำความผิดที่เขา พยายามจัดประเภทและอธิบายเรื่องราวที่เกิดขึ้นอย่างเป็นระบบ โดยได้เลือกอดีตผู้กระทำ ความผิด 2 กลุ่มขึ้นมา กลุ่มแรกยังคงมีการกระทำความผิดอย่างต่อเนื่อง ส่วนอีกกลุ่มไม่กระทำ ความผิดอีก และได้ผลสรุปในงานวิจัย พบว่ามีความคล้ายคลึงกันอย่างมีนัยยะสำคัญ ในแนวคิด หรือทัศนคติของคนที่ยุติก่ออาชญากรรม<sup>20</sup> อีกทั้งในการสำรวจเรื่องราวของอดีตผู้กระทำ ความผิด เขาได้ค้นพบสิ่งทั่ว ๆ ไปคือโครงสร้างทางจิตใจภายใต้เรื่องเล่าของแต่ละคน

ข้อค้นพบนี้สำเร็จได้ด้วยการตรวจสอบสื่อกลางการรับรู้ (Cognitive Mediators) ระหว่างอิทธิพลของสภาพแวดล้อมและพฤติกรรมส่วนบุคคล ซึ่งสื่อกลางเหล่านี้มักจะปรากฏอยู่ใน รูปแบบของกรณีศึกษาในเรื่องเล่าที่มีขอบเขตจำกัด โดยการบอกเล่าเรื่องราวเกี่ยวกับการหยุดก่อ อาชญากรรมของอดีตผู้กระทำความผิด และเรื่องเล่าเหล่านี้จะถูกนำไปปรับใช้อย่างมีเหตุผลก่อน จะนำเสนอภายใต้กระบวนทัศน์ที่เป็นที่ยอมรับทางสาธารณสุข ทั้งเนื้อหา รูปแบบ และความหมาย

<sup>19</sup> Jamieson Dale, “The Poverty of Postmodernist Theory,” *University of Colorado Law Review* 62 (1991): 583-584.

<sup>20</sup> Shadd Maruna, *Making Good: How Ex-convicts Reform and Rebuild Their Lives*, vol. 86 (Washington, DC: American Psychological Association, 2001), 8.

ของเรื่องราวเหล่านี้จะทดสอบด้วยสังคม ประวัติศาสตร์ และบริบททางโครงสร้างที่อดีตผู้กระทำ ความผิดได้ค้นพบในตัวเองและยังมีปัจจัยต่าง ๆ ที่เป็นความหมายของการมีชีวิตอยู่ของอดีต ผู้กระทำความผิดเหล่านี้ ไม่ว่าจะเป็น ปฏิสัมพันธ์ทางสังคม การประเมินสิ่งรอบตัวของพวกเขา และการมีแบบอย่างที่ดี ฯลฯ ที่ถูกนำมาจำแนกได้อย่างเป็นระบบ ในงานของ Maruna ที่พยายาม วิเคราะห์เรื่องราวจากมุมมองทางสภาพสังคมของผู้ถูกศึกษา และการซึมซับประสบการณ์ของแต่ละ คนเข้ากับเรื่องราวที่เป็นต้นแบบ นอกจากนี้ Maruna ยังได้เถียงถึงเรื่องเล่าถึงการหยุดก่อ อาชญากรรมที่เป็นเชิงอัตวิสัย ว่ามันอาจศึกษาในเชิงทวิสัยได้ ซึ่งเขายืนยันว่าถึงแม้ประสบการณ์ การก่ออาชญากรรมจะเป็นอัตวิสัยของบุคคลแต่ละคน แต่ก็สามารถทำการศึกษาอย่างเป็นทวิสัย ได้เช่นกัน ด้วยการค้นหาสื่อกลางที่กำหนดเนื้อหาเชิงอัตวิสัยในเรื่องราวของอดีตผู้กระทำความผิด เพื่ออธิบายกระบวนการยุติธรรมการก่ออาชญากรรมของเขา นอกจากนี้การขาดแคลนสื่อกลางดังกล่าว แสดงถึงการไร้ความสามารถในการค้นหาเรื่องราวที่ถูกต้องเพื่อป้องกันอาชญากรรม รวมทั้งเนื้อหา ที่เอื้อต่อพฤติกรรมของอาชญากร<sup>21</sup>

การให้ความสนใจต่อทัศนคติภายในของผู้กระทำความผิด รวมถึงของเด็กและเยาวชน ล้วนเป็นความก้าวหน้าในการพัฒนาด้านการศึกษาอาชญาวิทยา แต่หากเราพิจารณางานศึกษาที่ ใกล้เคียงกับงานของ Maruna จากมุมมองของอาชญาวิทยาศาสสิกจะสร้างความชัดเจนของงาน เหล่าปรากฏขึ้นมา ซึ่งงานศึกษาอาชญาวิทยาศาสสิกมีความเกี่ยวข้องกับความต้องการทาง ศิลธรรมกับสิ่งที่แสดงถึง “สื่อกลางในการรับรู้” (Cognitive Mediators) แต่อย่างไรก็ตาม ความสำคัญของทวิสัยไม่ได้มีความเกี่ยวเนื่องกับ สื่อกลางทางการรับรู้ที่เป็นอัตวิสัยที่มีส่วนให้ ผู้กระทำความผิดหยุดก่ออาชญากรรม<sup>22</sup>

อย่างไรก็ตาม จะต้องพิจารณาในประการต่อมาว่า ความเข้าใจเชิงอัตวิสัยในอาชญากรรม เด็กนั้นสอดคล้องกับความจริงทางศีลธรรมซึ่งเป็นหัวใจของการศึกษาหรือไม่ กล่าวได้ว่าอาชญา วิทยาศาสสิกยืนหยัดอยู่บนสัจนิยมเชิงจริยธรรม (Moral realism) โดยที่ “สัจนิยมเชิงจริยธรรม คือตำแหน่งทางจริยธรรมที่จะยืนยันถึงลักษณะพื้นฐานของศีลธรรมบางประการ (และยังต้อง วิเคราะห์ในอีกหลายความหมาย) “ความมีอยู่จริง” (Real) “ความเป็นทวิสัย” (Objective) หรือ

---

<sup>21</sup> Ibid., 10.

<sup>22</sup> Ibid., 10.

“ความเป็นจริง” (True)<sup>23</sup> และยังมีบรรทัดฐานทางศีลธรรมที่เห็นว่าความถูกต้องไม่ได้ขึ้นอยู่กับ การรับรู้ของเราอีกด้วย ซึ่งเราจะต้องปฏิบัติตามบรรทัดฐานเหล่านี้ และหากมีใครฝ่าฝืนบรรทัด ฐานนี้อย่างร้ายแรงจะต้องถูกจัดการด้วยกฎหมายอาญา

ในอีกด้านหนึ่งประเด็นของความเป็นอัตวิสัยและภววิสัย ในการศึกษาอาชญาวิทยา คลาสสิกไม่ได้เกี่ยวกับความถูกต้องของการตรวจประเมิน เช่น ประสิทธิภาพของมาตรการทาง กฎหมายอาญาเพื่อป้องกันการกระทำความผิดซ้ำ แต่ในทางตรงกันข้าม มันเป็นเรื่องเกี่ยวกับความ เป็นอัตวิสัยในการตัดสินทางศีลธรรมที่เกี่ยวกับคดีอาญาเสียมากกว่า การตัดสินด้วยความ เป็นภววิสัยนั้นจะไม่สามารถทำได้หากปราศจากความรู้ความเข้าใจแท้จริงในความจริงทางศีลธรรม

นักวิจารณ์อาชญาวิทยาคลาสสิกมักจะโต้แย้งว่าความจริงทางศีลธรรมเป็นสิ่งที่ เป็นนามธรรมมากจนเกินไป ซึ่งมันก็เป็นเรื่องจริง แต่ถึงอย่างไรความจริงทางศีลธรรมก็เป็นเครื่องมือใน การอธิบายสาระสำคัญของการศึกษาอาชญาวิทยาได้ดีที่สุดแล้ว จากแนวคิดเรื่องความจริงทาง ศีลธรรมนี้ทำให้อาชญาวิทยาคลาสสิกได้เปลี่ยนมายึดมั่นในศีลธรรมที่เฉพาะเจาะจงมากขึ้น ซึ่งช่วย ให้เราจัดการกับปัญหาอาชญากรรมเด็กและเยาวชนได้อย่างเฉพาะเจาะจงมากขึ้นด้วย ทั้งนี้การยึด มั่นในศีลธรรมโดยทั่วไปมักจะยึดติดจากสัญชาตญาณมนุษย์ และเมื่อใดที่หลักการที่เฉพาะเจาะจง มากขึ้น และใช้เหตุผลทางศีลธรรมประยุกต์ใช้กับข้อเท็จจริงที่เฉพาะเจาะจง<sup>24</sup> แล้วก็อาจทำให้ เหตุผลทางศีลธรรมเหล่านี้เกิดข้อผิดพลาดขึ้นได้ สามารถกล่าวได้ว่าประเด็นเรื่องความเป็นภววิสัย และอัตวิสัยที่มีความสำคัญอย่างยิ่ง มันเกี่ยวกับการประเมินอาชญากรรมของเด็กและเยาวชนที่ถูก บิดเบือน ด้วยอคติและการเพิกเฉย หรืออะไรก็ตามที่สะท้อนให้เห็นความเป็นภววิสัยในศีลธรรม ตามธรรมชาติของพวกเขา

#### 4. วิธีอาชญาวิทยาคลาสสิก กับการศึกษาความผิดของเด็กและเยาวชน

ความรู้ในความจริงทางศีลธรรมเป็นสิ่งสำคัญยิ่งในการศึกษาอาชญาวิทยา สำหรับ งานวิจัยทุกชิ้นที่จะต้องมีพื้นฐานมาจากความคิดแรกเริ่ม หรือชุดของแนวคิดที่ก่อให้เกิดคำถามใน

<sup>23</sup> Kevin DeLapp, *Moral Realism* (Bloomsbury, 2013), 10.

<sup>24</sup> Alexander N. Shytov, *Conscience and Love in Making Judicial Decisions* (Kluwer, 2001).

งานวิจัยที่มีความเฉพาะเจาะจง<sup>25</sup> ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่งที่จะต้องตระหนักถึงแนวคิดเหล่านี้และทำให้แนวคิดชัดเจนขึ้นให้มากที่สุดเท่าที่ผู้วิจัยจะสามารถทำได้ เพื่อที่จะทำให้ปัญหาต่าง ๆ กลายเป็นคำถามในงานวิจัยขึ้นมาได้ แต่ถ้าหากผู้วิจัยไม่ได้ตระหนักถึงความสำคัญในความคิดแรกเริ่มอย่างเพียงพอ อาจทำให้งานวิจัยมีอคติหรืออาจได้ผลลัพธ์ที่ไม่รอบด้านในงานวิจัยก็ได้

แนวคิดเหล่านี้ล้วนมีอิทธิพลต่อทางเลือกและวิธีการศึกษาวิจัยปัญหาต่าง ๆ โดยแก่นแท้ของวิธีของอาชญาวิทยาคลาสสิกขึ้นอยู่กับกระบวนการของเหตุผลทางศีลธรรม อันเป็นการนำแนวคิดทางศีลธรรมของตนเองไปใช้กับคดีอาชญากรรมของเด็ก แม้ว่าอาชญาวิทยากระแสหลักเองก็ใช้แนวคิดทางศีลธรรมด้วยเช่นกัน แต่ถึงอย่างไรก็ไม่มีจุดยืนอยู่บนแนวคิดด้านสำนึกทางศีลธรรม โดยกระบวนการของการให้เหตุผลทางศีลธรรม (Moral truth) นั้นเกิดขึ้นอยู่ตลอดเวลาในช่วงการใช้ชีวิตของเราทุกคน โดยการให้เหตุผลจะเป็นอย่างไรก็ขึ้นอยู่กับประสบการณ์ทางศีลธรรมของแต่ละคน แม้ว่าหลักการศีลธรรมพื้นฐานจะมีขึ้นโดยสัญชาตญาณมนุษย์ แต่การให้เหตุผลทางศีลธรรมหรือการประยุกต์ใช้หลักการพื้นฐานกับสถานการณ์จริงในชีวิตจริง รวมถึงกรณีเป็นคดีอาญาก็จะขึ้นอยู่กับขอบเขตของประสบการณ์ของแต่ละบุคคล ดังนั้นผู้วิจัยที่เคยเป็นผู้กระทำความผิดมาก่อนตั้งแต่ยังอายุน้อยจะสามารถเข้าถึงการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนได้ซึ่งแตกต่างไปจากผู้วิจัยที่ไม่เคยมีประสบการณ์เช่นนั้นมาก่อน แม้ว่าผู้วิจัยเหล่านั้นจะเข้าใจถึงความจริงทางศีลธรรมได้อย่างเท่ากันก็ตาม

เป็นสิ่งสำคัญในความเข้าใจถึงอาชญาวิทยาเป็นศาสตร์ที่จัดให้เป็นวิทยาศาสตร์ที่สร้างขึ้นโดยมนุษย์ (Human science) ซึ่งแตกต่างจากวิทยาศาสตร์แบบธรรมชาติ (Natural science) การใช้วิธีทางวิทยาศาสตร์แบบคลาสสิกกับอาชญากรรมเด็กและเยาวชนเป็นสิ่งที่ยากลำบาก เนื่องจากปัญหาในทางอาชญาวิทยาจำนวนมากไม่สามารถแก้ไขได้เพียงการสังเกตการณ์ การทดสอบพิสูจน์หรือการใช้ขั้นตอนทางวิทยาศาสตร์แบบทั่ว ๆ ไป ซึ่งปัญหาที่จะต้องพิสูจน์นั้นอาจถูกหักล้างได้และการศึกษาอาชญากรรมเด็กและเยาวชนต้องเผชิญกับศีลธรรมส่วนบุคคลที่สามารถตัดสินได้จากเพียงแค่พิจารณาความถูกต้องทางวิทยาศาสตร์ แม้ว่าจะยากลำบากในการศึกษาอาชญากรรมเด็กและเยาวชนที่อาจถูกตั้งคำถามถึงความสามารถพิสูจน์การศึกษาได้ในเชิงประจักษ์ แต่คำตอบ

---

<sup>25</sup> Roy D. King and Emma Wincup, "The Process of Criminological Research," in *Doing Research on Crime and Justice*, 2nd ed., ed. R. King and E. Wincup (Oxford University Press, 2008), 17.

ยังคงไม่แน่นอนและใช้การคาดการณ์ค่อนข้างมาก ถึงอย่างไรก็ตามการศึกษาเด็กและเยาวชนเหล่านี้ยังคงใช้คุณค่ากับบริบททางวัฒนธรรม ประวัติศาสตร์และบริบททางสังคมเป็นพิเศษ

ถ้าหากเราเข้าใจหาความจริงทางศีลธรรมได้ดีเพียงพอแล้ว การตั้งคำถามของงานวิจัยที่เกี่ยวกับอาชญากรรมเด็กและเยาวชนจะเป็นเรื่องง่าย เนื่องจากความคิดแรกเริ่มที่มีความสำคัญได้ชัดเจนขึ้นมาแล้ว ยกตัวอย่างเช่น ความคิดแรกเริ่มคือการกลับใจเป็นวิธีการที่มีประสิทธิภาพในการหยุดยั้งอาชญากรรมได้ในอนาคต ซึ่งความคิดนี้สามารถพัฒนาไปสู่คำถามงานวิจัยได้อย่างหลากหลาย และสามารถทำการเชื่อมโยงกับการศึกษาสาเหตุและปัจจัยในการกลับใจ วิธีการหนทางที่จะช่วยให้กลับใจ ยกตัวอย่างเช่น ผู้วิจัยสามารถนำข้อมูลจากสถาบันฟื้นฟูเยาวชน อย่างสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนมาพิจารณากระบวนการสังคมภายในองค์กร รวมทั้งการพิจารณาถึงความแตกต่างในการเข้าถึงการศึกษา และแผนการฟื้นฟูพฤติกรรมที่มีอยู่สามารถนำไปสู่การกลับใจของเด็กและเยาวชนได้หรือไม่

การออกแบบงานวิจัย ถือเป็นงานที่ยากยิ่ง ซึ่งมีความยากลำบากอย่างมากในการเลือกและค้นหาข้อมูลที่สามารถนำมาตอบคำถามของงานวิจัย หากไม่สามารถหาข้อมูลที่จำเป็นได้อย่างเพียงพออาจทำให้งานวิจัยไม่ได้คำตอบสำหรับคำถามวิจัย นักวิจัยอาจเปลี่ยนมาทำงานวิจัยคุณภาพและสัมภาษณ์บุคคลที่เกี่ยวข้องจำนวนหนึ่งรวมทั้งผู้กระทำความผิดเด็กและเยาวชนด้วย อย่างไรก็ตามการสัมภาษณ์อาจไม่ได้ข้อมูลอย่างเพียงพอที่จะนำไปสู่คำตอบหรือผลลัพธ์ในการศึกษาได้ เนื่องจากอาชญากรรมเด็กและเยาวชนมีความซับซ้อนที่มักจะไม่ได้เปิดเผยออกมาหรือไม่สามารถเก็บข้อมูลได้ด้วยการสังเกตการณ์อย่างง่าย ๆ

มีงานวิจัยอาชญาวิทยาคลาสสิกในอาชญากรรมเด็กหลายชิ้นที่ต้องเผชิญกับปัญหาการให้เหตุผลทางศีลธรรม ในพื้นที่วัฒนธรรมที่มีบรรทัดฐานทางศีลธรรมที่แตกต่างกันออกไป แต่ถึงอย่างไรการเข้าใจถึงศีลธรรมในจิตใจก็เป็นหัวใจของการศึกษาเพื่อเข้าใจจิตใจของเด็กในการตัดสินใจทางศีลธรรม (Moral judgement) ที่รวมเอาความรู้สึก ความเห็นอกเห็นใจ สายสัมพันธ์ในสังคม หรือกระทั่งความรู้สึกผิดหรือความละอายต่อความผิด<sup>26</sup> อาทิเช่น พฤติกรรมทางสังคมที่

<sup>26</sup> E. Heynen et al., "Effectiveness of Moral Developmental Interventions for Youth Engaged in Delinquent Behavior: A Meta-Analysis," *International Journal of Offender Therapy and Comparative Criminology*. <https://doi.org/10.1177/0306624X231172648>

ไม่ดี พฤติกรรมต่อต้านสังคม ความก้าวร้าว รวมตลอดถึงการไม่ตั้งใจเรียน ฯลฯ ซึ่งจะต้องค้นหาและวิเคราะห์ถึงข้อเท็จจริงภายในจิตใจของเด็ก<sup>27</sup> ซึ่งเป็นวิธีที่สามารถทำความเข้าใจศีลธรรมภายในจิตใจของเด็กได้อย่างดี

ดังนั้น ข้อดีของวิธีการศึกษาอาชญาวิทยาคลาสสิกคือมันจะไม่มีทางล้มเหลว แม้ว่าการออกแบบงานวิจัยจะเริ่มต้นด้วยความผิดพลาด หรือการตั้งคำถามงานวิจัยที่ยังไม่มีคำตอบก็ตาม ทั้งนี้ ความจริงของการหยาบคายคำถามทางศีลธรรมและการแสวงหาคำตอบอย่างบริสุทธิ์ใจเป็นการแสดงความตระหนักถึงความเป็นของมนุษย์ในฐานะสิ่งมีชีวิตที่มีศีลธรรม

## 5. การวิจัยเชิงคุณภาพ และเชิงปริมาณ ในการศึกษาอาชญาวิทยาคลาสสิก

เป็นเรื่องปกติในการจำแนกระหว่างวิธีการศึกษาวิจัยเชิงคุณภาพกับวิจัยเชิงปริมาณ โดยการวิจัยเชิงปริมาณในสาขาวิชาสังคมศาสตร์ โดยเฉพาะอาชญาวิทยากระแสหลักมักจะมีความพื้นฐานมาจากการใช้สถิติและการสังเกตการณ์แบบทั่วไป ที่โดยปกติจะมีการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างระหว่าง 2 ตัวแปรขึ้นไป (เช่น ความยากจน กับ อาชญากรรม) ซึ่งความก้าวหน้าของวิธีการศึกษาอาชญาวิทยา นำไปสู่การพัฒนาการวิเคราะห์สหสัมพันธ์ (Correlational analysis) จากตัวแปรจำนวนมาก<sup>28</sup> การวิจัยเชิงปริมาณตั้งอยู่บนสมมุติฐานที่ว่า ปรากฏการณ์เชิงอัตวิสัยทั้งหมดสามารถนำมาวิเคราะห์ได้โดยวิธีการทางสถิติ และสามารถอธิบายโดยแสดงออกมาโดยใช้การคำนวณสัมประสิทธิ์ของสหสัมพันธ์ (Correlation co-efficient) อันเป็นการชี้วัดความสัมพันธ์ในแต่ละตัวแปร

อย่างไรก็ตามอาชญาวิทยาคลาสสิกไม่ปฏิเสธว่าอาชญากรรมเด็กและเยาวชนมีความซับซ้อนทางข้อเท็จจริง ซึ่งได้รับอิทธิพลมาจากปัจจัยภายนอก ไม่ว่าจะเป็นปัจจัยด้านการศึกษาศอบครัว อาชีพ ศาสนา ฯลฯ สิ่งสำคัญคือการรับรู้อย่างสม่ำเสมอในการพิจารณาประสบการณ์อาชญากรรมของเด็กและเยาวชนแต่ละคน ที่จะสามารถทำได้โดยการใส่ใจกับคุณลักษณะของสมาชิกทุกคนในกลุ่มที่ศึกษาอย่างเสมอกัน นี่คือจุดที่ทำให้ข้อมูลทางสถิติสามารถนำมาใช้เพื่อทำ

---

<sup>27</sup> Biseria Jevtić, "Moral Judgement of Delinquents," *Procedia-Social and Behavioral Sciences* 149 (2014): 449-455.

<sup>28</sup> Victor R. Jupp, *Methods of Criminological Research* (Routledge, 1993).

ความเข้าใจถึงปรากฏการณ์ในการกระทำความผิดได้ ความแตกต่างของแบบสอบถามสามารถสร้างคำอธิบายเกี่ยวกับแนวคิดทฤษฎีที่หยิบยกขึ้นมาได้

ดังนั้น อาชญาวិทยาคลาสสิกจึงไม่ได้ปฏิเสธถึงความสำคัญของการวิจัยเชิงปริมาณแต่อย่างใด เนื่องจากการวิจัยเชิงปริมาณมีประโยชน์ในการใช้เพื่อพิสูจน์ผลลัพธ์ของประสบการณ์ทางศีลธรรมของอาชญากรรมเด็กและเยาวชน ยกตัวอย่างเช่น การค้นพบว่าข้อมูลทางสถิติของการตีมีเครื่องตีแอลกอฮอล์ กับอัตราการเกิดอาชญากรรมในเยาวชน มีประโยชน์มากในการสนับสนุนความคิดที่ว่า การบริโภคเครื่องดื่มแอลกอฮอล์มักจะนำไปสู่การก่ออาชญากรรมของเด็กและเยาวชน อย่างไรก็ตาม นักอาชญาวิทยาคลาสสิกอาจมองว่าการพิสูจน์ความแข็งแกร่งแห่งความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร โดยผ่านการประมาณทางสถิตินั้น ไม่สามารถแสดงถึงสาเหตุของปัจจัยเหล่านั้นได้<sup>29</sup> การศึกษาความแตกต่างของตัวแปรต่าง ๆ น่าจะมีประโยชน์ต่อการพิจารณาถึงปัจจัยของอาชญากรรมในเด็ก แต่สาเหตุพื้นฐานหรือการฟื้นฟูเยียวยาอาชญากรรมในเด็กยังขึ้นอยู่กับประสบการณ์ทางศีลธรรม ซึ่งอยู่นอกเหนือไปจากการวิเคราะห์ทางสถิติ ทำให้อาชญาวิทยาคลาสสิกมีความเหนือกว่าในด้านการวิจัยเชิงคุณภาพ

การวิจัยเชิงคุณภาพ มักจะศึกษาโดยใช้วิธีการศึกษาเฉพาะรายบุคคลและการสังเกตการณ์อย่างเฉพาะเจาะจงกับสิ่งที่เกิดขึ้น โดยให้ความสนใจเป็นพิเศษที่มุมมองของ “ผู้กระทำ” (Actor) และการใช้วิธีการสัมภาษณ์ที่เป็นเครื่องมือเสนอจรรยาบรรณในการเก็บรวบรวมข้อมูล สิ่งเหล่านี้แสดงให้เห็นว่าการวิจัยเชิงคุณภาพเป็นวิธีที่เหมาะสมที่สุดในการศึกษาวิจัยธรรมชาติแห่งศีลธรรมในอาชญากรรมเด็กและเยาวชน แต่เรายังสามารถใช้วิธีการศึกษาอื่น ๆ ที่มีความหลากหลายได้เช่นกัน ซึ่งรวมถึงวิธีการศึกษาที่เกี่ยวข้องกับวิธีวิจัยเชิงคุณภาพและเชิงปริมาณเพื่อให้เข้าใจประสบการณ์ของผู้กระทำความผิดเด็กและเยาวชนจากมุมมองต่าง ๆ ให้ได้มากที่สุด

ทั้งนี้ เนื้อหาของคำถามงานวิจัยในอาชญาวิทยาคลาสสิกนั้นมีความแตกต่างออกไป ยกตัวอย่างเช่น นักอาชญาวิทยากระแสหลักอาจตั้งคำถามว่า ทำไมนักโทษในสภาพเรือนจำเดียวกันจึงมีรูปแบบประสบการณ์ที่แตกต่างกัน ? แต่ในการศึกษาวิจัยอาชญาวิทยาคลาสสิกจะเจาะจงลึกซึ้งกว่านั้น อย่างเช่นอะไรคือปัจจัยที่เป็นอุปสรรคหรือที่มีส่วนช่วยในการกลับใจของนักโทษ ? ซึ่งคำตอบของทั้งสองคำถามนี้สามารถหาได้จากการใช้วิธีการสังเกตการณ์เฉพาะ

<sup>29</sup> Ibid., 27.

รายบุคคล, การแบ่งแยกนักโทษโดยวิธีการเชิงปริมาณ, การเข้าเยี่ยมนักโทษ, การตรวจหาประวัติการศึกษาและ การเรียนภายในเรือนจำ, การตรวจสอบคดีในศาล, การวิเคราะห์ถึงเครือข่ายทางสังคม (การวิเคราะห์พฤติกรรมส่วนบุคคลในบริบททางสังคมของกลุ่มเล็ก ๆ ที่ล้อมรอบ), การสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้าง (semi-structured interviews) เป็นต้น<sup>30</sup> โดยแต่ละวิถีทางการรวบรวมข้อมูลสามารถใช้ได้กับทั้งการศึกษาวิจัยเชิงคุณภาพ และเชิงปริมาณ อย่างไรก็ตามการวิเคราะห์ข้อมูลและผลลัพธ์ของการศึกษาในแต่ละวิธีจะมีความแตกต่างกันออกไป

นักอาชญวิทยาคลาสสิกได้ถกเถียงถึงแนวคิดเจตน์จำนงเสรี (Freedom of will) ว่า แม้ว่าคุกที่ดีที่สุดก็ไม่อาจแก้ไขพันพัวผู้กระทำความผิดได้ถ้าหากเขาไม่เต็มใจที่จะแก้ไข หรือแม้แต่ในคุกที่เลวร้ายที่สุดในด้านของการแก้ไขพันพัวก็ไม่สามารถยับยั้งเสรีภาพในการตัดสินใจทางศีลธรรมได้ ทั้งนี้ นักอาชญวิทยากระแสหลักเองก็ไม่ได้ยอมรับถึงแนวคิดเจตน์จำนงเสรี แต่ต่างไปจากนักอาชญวิทยาคลาสสิกตรงที่แรงจูง (Motive) ใจในการทำวิจัย ซึ่งแรงจูงใจสำหรับอาชญวิทยาคลาสสิกมีเป้าหมายในการเปลี่ยนแปลงแก้ไขผู้กระทำความผิดเป็นหลัก ทั้งนี้สำหรับนักอาชญวิทยาคลาสสิกแล้วเราศึกษาปัจจัยที่มีความหลากหลายที่ส่งผลกระทบต่อประสบการณ์ในคุกนั้นมีเป้าหมายทางศีลธรรมที่ชัดเจน และมันก็เป็นความจริงที่ว่าแม้ว่าอาชญวิทยากระแสหลักจะไม่ได้มุ่งเน้นอย่างเดียวกันก็ตาม แต่ก็สามารถมุ่งไปสู่เป้าหมายเดียวกันนี้ได้

วิธีศึกษาที่เฉพาะเจาะจง ได้พัฒนามาจากอาชญวิทยากระแสหลัก เช่น วิธีการศึกษาในระยะยาวใช้ในการศึกษาปฏิกิริยาตอบสนองของแต่ละรายบุคคลในช่วงระยะเวลา โดยการซึ่งมาตรวัดที่แตกต่างกัน เช่น มาตรวัดลิเคอร์ท ที่เป็นประเภทของมาตรวัดเจตคติของบุคคล ที่มักจะใช้ในการสำรวจในงานวิจัยอาชญวิทยา<sup>31</sup> โดยใช้การตอบคำถาม ที่ผู้ตอบคำถามจะแสดงระดับของความเห็นด้วยโดยการบอกเล่า ที่จะทำให้อารมณ์และสติปัญญาในประเด็นคำถามของผู้ตอบคำถาม

---

<sup>30</sup> Joel Harvey, "An Embedded Multimethod Approach to Prison Research," in *Doing Research on Crime and Justice*, 2nd ed., ed. R. King and E. Wincup (Oxford University Press, 2008), 491.

<sup>31</sup> เลอพร ศุภสร, "การเปิดรับข่าวอาชญากรรมของเด็กและเยาวชน ศึกษาเฉพาะกรณีสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน จังหวัดอุบลราชธานี," *Journal of Criminology and Forensic Science* 5, no. 2 (2019): 150-167. <https://so02.tci-thaijo.org/index.php/forensic/article/view/211109>; สรายุทธ รื่นรมย์, เพ็ญศรี พัทธวิวัฒน์ศิริ, และชาตศิลา มหาศีตะ, "มาตรการเพิ่มประสิทธิภาพระบบการพัฒนาพฤตินิสัยของผู้ต้องขังทัณฑสถานวัยหนุ่มกลาง," *วารสารวิชาการบัณฑิตวิทยาลัยสวนดุสิต* 16, ฉ. 1 (2020): 65-80. <http://www.graduate.dusit.ac.th/journal/index.php/sdujournal/article/view/798/672>.

นั้นเด่นชัดขึ้นมา ผู้ตอบคำถามจะถูกขอให้ตอบว่า ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง, ไม่เห็นด้วย, ทั้งเห็นด้วยและไม่เห็นด้วย, เห็นด้วย และเห็นด้วยอย่างยิ่ง โดยการบรรยายบอกเล่า แม้ว่าการสำรวจแบบนี้ไม่สามารถมีเครื่องมือที่เพียงพอในการทำความเข้าใจมุมมองทางศีลธรรมของบุคคลอื่นในเรื่องของอาชญากรรม เนื่องด้วยการได้ข้อมูลจากการตอบคำถามนี้นั้นจะทำให้ได้ข้อมูลเฉพาะในสภาพปัจจุบันของผู้ตอบคำถามเท่านั้น

ในทางกลับกัน ผู้ศึกษาสายอาชญาวิทยาคลาสสิก ก็ไม่ได้ถูกห้ามใช้วิธีการศึกษาที่หลากหลายของอาชญาวิทยากระแสหลัก ถึงอย่างไรก็ตามการเก็บรวบรวมข้อมูลจะถูกประเมินภายใต้หมวดหมู่ของศีลธรรมทำให้อาชญาวิทยาคลาสสิกจำเป็นต้องมีการตรวจสอบกันเอง โดยมีข้อควรระวังในการทำการตรวจสอบประเมินอาชญากรรมเด็กและเยาวชนคือ การไม่คาดการณ์ตัดสินไปก่อนถึงความเป็นจริง และปรากฏการณ์ทางสังคมที่ได้สังเกตการณ์ไม่เพียงแต่เพราะว่าการรวบรวมข้อมูลโดยวิธีการทางอาชญาวิทยาไม่สามารถทำให้เสร็จได้ แต่มันยังมีความอันตรายในความไม่เพียงพอของการประเมินทางศีลธรรมผู้วิจัยอาชญากรรมเด็กและเยาวชนเสียเอง ที่อาจทำให้ผลวิจัยผิดพลาดได้ ดังนั้นปรัชญาของอาชญาวิทยาคลาสสิกคือการศึกษามุมมองทางศีลธรรมของอาชญากรที่ผู้ศึกษาวิจัยค้นพบความจริงจากมุมมองของผู้วิจัยเอง

นอกจากนี้ ธรรมชาติของการศึกษาอาชญาวิทยาคลาสสิกมีพื้นฐานมาจากการศึกษาอย่างใกล้ชิดกับมุมมองทางศีลธรรมในผู้กระทำความผิดเด็กและเยาวชน จะสามารถอธิบายวิธีอาชญาวิทยาคลาสสิกได้อย่างถูกต้องว่าเป็นการวิจัยเชิงปฏิบัติพื้นฐาน ซึ่งแนวคิดการวิจัยเชิงปฏิบัตินี้เองก็ได้พัฒนามาจากสังคม องค์กรและการใช้จิตวิทยา โดยมีนักจิตวิทยาชาวเยอรมัน Kurt Lewin ที่เป็นผู้พัฒนา<sup>32</sup> แม้ว่า Lewin จะไม่ได้สนใจถึงอาชญาวิทยาในการพัฒนาแนวคิดการวิจัยเชิงปฏิบัติก็ตาม แต่ทฤษฎีของเขาก็ได้ถูกนำไปใช้ในการอธิบายธรรมชาติของวิธีการอาชญาวิทยาคลาสสิก ซึ่งมีแกนหลักของวิจัยเชิงปฏิบัติคือ ตำแหน่งแห่งที่ของผู้วิจัย โดยในการศึกษาอาชญาวิทยากระแสหลัก ผู้วิจัยจะต้องแยกตนเองออกจากสิ่งที่กำลังศึกษาวิจัย เพื่อให้ได้งานวิจัยที่เป็นภววิสัยให้ได้มากที่สุด ซึ่งผู้วิจัยจะต้องมีส่วนเชิงปฏิบัติในการจัดการกับปัญหา และ“การวิจัยเชิงปฏิบัติการ”(Action research) นี้ก็มีความเหมาะสมอย่างมากในการใช้อธิบายอาชญาวิทยาคลาสสิก เนื่องจากการศึกษาวิจัยที่มีส่วนร่วมโดยตรงกับโลกภายในจิตใจของผู้กระทำความผิดที่เป็นเด็กและ

---

<sup>32</sup> Kurt Lewin, “Action Research and Minority Problems,” *Journal of Social Issues* 2, no. 4 (1946): 34-46.

เยาวชน การวิจัยเชิงปฏิบัติได้รับความนิยมอย่างมากในกลุ่มผู้ศึกษา และการใช้ศาสนาในฐานะของวิธีในการป้องกันการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน ซึ่งการปฏิบัติของกลุ่มที่มีความศรัทธาในศาสนาในเรือนจำได้ให้ข้อมูลตัวอย่างมากมาย สำหรับการวิจัยเชิงปฏิบัติการเพื่อที่จะหาหนทางในการหยุดยั้งการกระทำผิดซ้ำ<sup>33</sup>

## 6. อาชญาวិทยากระแสหลัก กับ อาชญาวิทยาคลาสสิก

เราอาจเห็นถึงความแตกต่างอย่างสำคัญระหว่างอาชญาวิทยาคลาสสิกกับอาชญาวิทยากระแสหลัก ที่เกี่ยวพันอย่างใกล้ชิดกับหลักปรัชญาและมุมมองทางศีลธรรมของเด็กและเยาวชน ตามที่ได้กล่าวไว้ข้างต้นถึงวิธีการศึกษาอาชญาวิทยาคลาสสิกที่มักถูกโต้แย้ง แต่สามารถนำไปปรับใช้กับจุดประสงค์ของผู้วิจัยแต่ละคนได้อย่างง่ายดาย แต่อย่างไรก็ตามมีข้อจำกัดสำหรับการปรับใช้บางประการที่นำมาจากธรรมชาติของอาชญาวิทยาคลาสสิก เนื่องด้วยความยากลำบากในการหาข้อสรุปของงานอาชญาวิทยากระแสหลัก เพราะความหลากหลายในแนวทางและวิธีการศึกษา ซึ่งในแต่ละวิธีการศึกษาอาชญาวิทยาที่มีลักษณะเฉพาะในแบบตัวเองที่ทำให้ไม่สามารถพิจารณาจากเพียงงานชิ้นเดียว

มีงานศึกษาทั่ว ๆ ไปที่แสดงให้เห็นถึงความแตกต่างพื้นฐานของอาชญาวิทยากระแสหลัก ที่มีความแตกต่างออกไปจากอาชญาวิทยาคลาสสิก ซึ่งเป็นงานศึกษาอาชญาวิทยาคลาสสิกของ Sheldon และ Eleanor Glueck<sup>34</sup> อันเป็นงานชิ้นสำคัญในการพัฒนาวิธีการศึกษาอาชญาวิทยาโดยอาศัยแนวทางศึกษาวิจัยปัจจัยในการก่ออาชญากรรมของเด็กและเยาวชนที่มีความหลากหลาย คือ “Unraveling Juvenile Delinquency,” ที่มีอิทธิพลต่อนักอาชญาวิทยารุ่นหลัง ๆ อย่างมาก โดย Eleanor Glueck ใช้วิธีการของ “จับคู่” สำหรับผู้กระทำความผิดเด็กและเยาวชนแต่ละคน เพื่อพยายามค้นหาคู่ที่ไม่กระทำความผิด ที่มีลักษณะคล้ายคลึงกันบางประการ เช่น อายุ สติปัญญา เชื้อชาติ และพื้นที่อยู่อาศัย โดยในการจับคู่ดังกล่าว นักวิจัยจะพยายามค้นหาถึงแหล่งที่มาของอาชญากรรมที่นอกเหนือจากปัจจัยทั้ง 4 นี้ที่มีความสำคัญอยู่แล้วและเก็บข้อมูล

---

<sup>33</sup> Jonathan Burnside, *My Brother's Keeper: Faith-based Units in Prisons* (Willan Publishing, 2005).

<sup>34</sup> Sheldon Glueck and Eleanor Glueck, *Unraveling Juvenile Delinquency* (Harvard University Press, 1950).

ไว้มากกว่า 8 ปี โดย Glueck ได้ให้ความสำคัญมากที่สุดต่อความแตกต่างระหว่างเด็กที่กระทำความผิดกับไม่กระทำความผิด ทั้งนี้จะมีการบันทึกและเปรียบเทียบถึงความแตกต่างในแต่ละคู่ ถึงปัจจัยสำคัญที่ทำให้แต่ละคู่มีความแตกต่าง ไม่ว่าจะเป็น ลักษณะทางกายภาพ บุคลิกลักษณะ ประสบการณ์ทางสังคมในวัยเยาว์ ผลการศึกษา และการใช้เวลาว่าง

เมื่อกลับมาสู่เรื่องของอาชญาวิทยาคลาสสิก นักอาชญาวิทยาคลาสสิกสามารถใช้วิธีของ Glueck ได้อย่างง่ายดาย ทำให้ข้อมูลที่มีคุณค่ามากมายถูกเก็บรวบรวมไว้ อย่างไรก็ตามแทนที่จะมองทางศีลธรรมในเด็กและเยาวชน Glueck กลับพยายามอธิบายถึงสาเหตุของอารมณ์ความเครียด ที่เกี่ยวกับความสัมพันธ์ และความสนใจภายในและภายนอกครอบครัว สำหรับทั้งเด็กและเยาวชน ที่กระทำความผิดและไม่กระทำความผิด แต่ในทางกลับกัน นักอาชญาวิทยาคลาสสิกมักจะให้ความสนใจต่อเหตุผลทางศีลธรรมของเด็กหรือเยาวชนชายที่จะกระทำความผิดหรือไม่กระทำความผิด เขายินดีที่จะสอบถามไม่ว่าทางเลือกทางศีลธรรมจะเกี่ยวข้องอย่างไรก็ตามกับปัจจัยด้าน อายุ สติปัญญา ภูมิหลังทางชาติพันธุ์ พื้นที่อาศัย ฯลฯ อย่างไรก็ตาม Gluecks<sup>35</sup> ให้ความสนใจอย่างมากต่อลักษณะทางกายภาพของอาชญากร เช่น ความสูง น้ำหนัก และแม้กระทั่งฟันของอาชญากร เด็กและเยาวชน มากกว่าที่จะสนใจด้านศีลธรรมของเด็กและเยาวชนเสียอีก สำหรับนักปรัชญาอาชญาวิทยาคลาสสิกแล้ว ความสำเร็จของอาชญาวิทยากระแสหลักนี้ดูเหมือนจะเป็นงานที่ไร้สาระ เนื่องจากเป็นงานหนักที่ใช้แรงทุ่มเทอย่างมากในการเก็บรวบรวมข้อมูล รวมทั้งแยกแยะปัจจัยต่าง ๆ ที่ส่งผลต่อพฤติกรรมเบี่ยงเบน ไม่สามารถอธิบายได้ด้วยตัวมันเองว่าปัจจัยใดมีน้ำหนักต่อการก่ออาชญากรรมมากกว่าปัจจัยอื่น ๆ อัน<sup>36</sup>

อย่างไรก็ตาม Gluecks ได้โต้แย้งว่า ประสบการณ์ของผู้กระทำความผิดมีความขัดแย้งด้านอารมณ์มากกว่าผู้ไม่กระทำความผิด ซึ่งความเครียดเป็นสาเหตุของทั้งสองกลุ่มนี้ จากความสัมพันธ์กับพ่อแม่ของผู้กระทำความผิด เพศ และความสัมพันธ์กับเพื่อนฝูง แต่น่าเสียดายที่มักจะมองข้ามเนื้อหาความขัดแย้งทางศีลธรรมกับพ่อแม่ และกับเพื่อนฝูง<sup>37</sup> ซึ่งความเข้าใจของ Gluecks ที่เห็นว่ามีสำคัญในกระบวนการรับรู้ระยะเริ่มต้นและการบริหารทักษะของปัญหา

<sup>35</sup> Ibid., 173.

<sup>36</sup> Bernd-Dieter Meier, *Kriminologie* (Verlag C.H.Beck, 2007), 81-83.

<sup>37</sup> Sheldon Glueck and Eleanor Glueck, *Unraveling Juvenile Delinquency* (Harvard University Press, 1950), 247-248.

ทางอารมณ์ของเด็ก และพยายามหาเทคนิคทางจิตวิเคราะห์ (Psychoanalytical) ในการแก้ปัญหาเหล่านี้<sup>38</sup> ซึ่งผลการวิจัยได้ถูกนำเสนอไว้ว่า ปัญหาความขัดแย้งทางอารมณ์ภายในครอบครัว และเพื่อนเป็นที่มาของการกระทำความผิด สำหรับมุมมองของอาชญาวิทยาคลาสสิกกลับตรงกันข้าม กล่าวคือ การกระทำความผิด คือการปฏิเสธที่จะปฏิบัติตามมาตรฐานทางศีลธรรมในสังคม ส่งผลให้เกิดความขัดแย้งกับพ่อแม่และเพื่อนฝูงที่รุนแรงมากยิ่งขึ้น

นอกจากนี้ Gluecks ได้รวบรวมข้อมูลในการเปรียบเทียบเกี่ยวกับความขัดแย้งทางอารมณ์ ที่มุ่งเน้นถึงข้อเท็จจริงที่มีความสำคัญว่า อารมณ์ความเครียดมีความเกี่ยวข้องกับศาสนาของผู้กระทำความผิดสูงกว่าผู้ที่ไม่กระทำความผิดมากถึง 3 เท่า แม้ว่าจะไม่มีความสำคัญในการเปรียบเทียบกับอารมณ์ความเครียดในด้านอื่น ๆ ก็ตาม<sup>39</sup> แต่เมื่อถึงข้อสรุปศาสนามองหาถึงความหมายของชีวิตที่มีพลังต่อการป้องกันอาชญากรรม แม้ว่าจะงานวิจัยดังกล่าวจะล้มเหลวในการจำแนกความขัดแย้งในธรรมชาติของศาสนาให้ชัดเจน เว้นแต่การกล่าวถึงแนวคิดความขัดแย้งในการมีชีวิตและความรู้สึกถึงความยุติธรรม

การศึกษาถึงความน่าเบื่อหน่ายในการเข้าร่วมกิจกรรมทางศาสนาที่จิตคิดไม่ปรากฏข้อมูลที่เป็ปัญหาใดขึ้นมาเด่นชัด เนื่องจากผู้กระทำความผิดก็รู้สึกเบื่อหน่ายไม่แตกต่างจากผู้ที่ไม่กระทำความผิดเลย ซึ่งดูเหมือนว่าความขัดแย้งที่ผู้ไม่กระทำความผิดจะต้องเผชิญนั้นส่วนใหญ่มักจะเกี่ยวข้องกับเรื่องของสติสำนึกความรู้สึกผิดชอบ ส่วนอีกข้อมูลหนึ่งของความแตกต่างนี้ ในช่วงปี 1939 ในเมืองบอสตัน สหรัฐอเมริกา ได้แสดงให้เห็นถึงเด็กชายที่กระทำความผิดมักจะไม่ค่อยให้ความสนใจต่อหน้าที่ทางศาสนา ซึ่งมักจะเข้าโบสถ์เป็นประจำเพียง 39.3% เมื่อเทียบกับเด็กชายที่ไม่กระทำความผิดมักจะเอาใจใส่หน้าที่ทางศาสนาด้วยการไปโบสถ์เป็นประจำถึง 67.1%<sup>40</sup> และความแตกต่างดังกล่าวจะสูงมากขึ้นในสังคมที่นับถือศาสนาคริสต์ในปัจจุบัน<sup>41</sup> ก็ยังได้ยืนยันว่าการเข้าร่วมกิจกรรมทางศาสนายังคงเป็นทางเลือกที่มีประสิทธิภาพสำหรับยับยั้งการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชน

---

<sup>38</sup> Ibid.

<sup>39</sup> Ibid., 249.

<sup>40</sup> Ibid., 167.

<sup>41</sup> Byron R. Johnson et al., "Escaping from the Crime of Inner Cities: Church Attendance and Religious Salience among Disadvantaged Youth," *Justice Quarterly* 17, no. 2 (2000): 377-391.

กล่าวโดยสรุปได้ว่า วิธีอาชญาวิทยากระแสหลักดังที่ Gluecks ได้แสดงตัวอย่างข้างต้น เป็นวิธีการศึกษาที่ไม่เพียงพอต่อการอธิบายอาชญากรรมเด็กและเยาวชน เนื่องจากแทนที่จะเข้าไปดูโลกทัศน์ทางศีลธรรมของผู้กระทำความผิดเด็กและเยาวชน แต่นักอาชญาวิทยากลับเสียเวลาและพลังงานไปกับการรวบรวมข้อเท็จจริง เช่น สภาพพื้นของผู้กระทำความผิด ซึ่งมันแทบจะไม่มีมีความเกี่ยวข้องกับการตัดสินใจในการลงมือก่ออาชญากรรมของบุคคลใดเลย (เว้นแต่ เป็นการตัดสินใจลงมือกระทำการขโมยเนื้อวัวเหินหว ๆ สำหรับการเคี้ยวเพื่อจะมีสุขภาพฟันที่ดี) ทั้งนี้ ข้อมูลบางส่วนยังคงมีประโยชน์ เนื่องจากการค้นหาไปถึงปัจจัยที่เอื้อต่อการป้องกันอาชญากรรม เช่น ศาสนา แต่อย่างไรก็ตาม วิธีอาชญาวิทยาที่ใช้กันศึกษานั้นไม่สามารถศึกษาลึกลงไปจิตใจเพื่อค้นพบโลกแห่งศีลธรรมของผู้กระทำความผิดเด็กได้อย่างเพียงพอ

## 7. การวิจัย, การเฝ้าระวัง และจริยธรรม

ข้อโต้แย้งสำหรับอาชญาวิทยาคลาสสิกสองประการที่หยิบยกขึ้นมา ประการแรกคือ วิธีการศึกษาที่ได้ข้อมูลจากผู้กระทำความผิดเด็กและเยาวชนโดยตรง อย่างการสัมภาษณ์ แต่ก็ไม่สามารถรับประกันความน่าเชื่อถือของข้อมูลที่ได้มา เนื่องจากข้อมูลส่วนใหญ่ขึ้นอยู่กับความไว้วางใจระหว่างผู้วิจัยกับผู้กระทำความผิดด้วย ประการที่สองคือ ความพยายามในการแทรกซึมเข้าไปภายในจิตใจของผู้กระทำความผิดเด็กและเยาวชนเพื่อที่จะค้นหาการรับรู้ทางศีลธรรมนั้นมีความผิดจริยบรรณของตัวมันเอง ซึ่งอาจถูกโต้แย้งว่าเป็นเรื่องอยู่ในขอบเขตของความเป็นส่วนตัวของผู้ถูกศึกษา เช่น ความเชื่อทางศาสนา

เนื่องจากการศึกษาการรับรู้ทางศีลธรรมนี้ ถือเป็นการขยายขอบเขตของการสอดแนมมากขึ้น หรืออาจใช้คำว่า “ติดตาม” (Monitor) มากกว่าคำว่า “สอดแนม” (Surveillance) อย่างไรก็ตามก็มีการใช้วิธีการสอดแนมเหล่านี้ในอาชญาวิทยากระแสหลักอย่างแพร่หลาย<sup>42</sup> โดยการ “สอดแนม” คือการ เฝ้าติดตามดูในช่วงระยะเวลาหนึ่ง ซึ่งสามารถทำได้โดยผู้กระทำความผิดไม่รู้ตัวว่าตนเองกำลังถูกสอดแนมอยู่ อันเป็นเรื่องด้านลบ ที่การแสดงลักษณะของการกดขี่ของการควบคุม

---

<sup>42</sup> Russell G. Jones, “Surveillance,” in *Criminology*, ed. Ch. Hale et al. (Oxford University Press, 2005).



คงเป็นเรื่องผิดถ้าหากเราปฏิเสธถึงเหตุผลด้านมนุษยธรรมอันเป็นรากฐานของกระบวนการยุติธรรม และการฟื้นฟูพฤติกรรม ซึ่งดูเหมือนว่า Foucault จะไม่ได้มองถึงมุมการฟื้นฟูพฤติกรรมแต่อย่างใด แต่หมายความว่าถึงเรื่องการควบคุมและการกตขี่ อันเป็นเรื่องยากที่จะเห็นด้วยกับลักษณะที่กว้างขวางเช่นนี้

ทั้งนี้การเข้าควบคุมไม่ได้มาจากอำนาจเพียงเท่านั้น พวกเราเข้าควบคุมเด็ก ๆ ของพวกเราเอง ไม่ใช่เพราะว่าเราชอบที่จะใช้อำนาจในการควบคุม แต่เพราะเรารักเขา การควบคุมนั้นมีความหมายถึงการปกป้องเช่นเดียวกัน พ่อแม่ที่ดีมักจะควบคุมเด็ก ๆ ของพวกเขา เพราะความรัก ไม่ใช่เพราะความเห็นแก่ตัว แนวคิดนี้อาจฟังดูไร้เดียงสาสำหรับผู้ชื่นชอบ Foucault แต่ความรักสามารถขับเคลื่อนการฟื้นฟูพฤติกรรมได้ ซึ่งนักอาชญาวิทยาที่เชื่อในความรักและห่วงใยผู้อื่น แม้ว่าจะเป็นผู้กระทำความผิดที่เป็นเด็กก็ตามก็ควรหลีกเลี่ยงความอันตรายดังกล่าวดังที่ Foucault ได้บอกไว้

ข้อโต้แย้งทั้งสองที่สรุปไว้ข้างต้น สามารถใช้กับอาชญาวิทยากระแสหลักได้เช่นเดียวกัน แต่อย่างไรก็ตาม วิธีอาชญาวิทยาคลาสสิกมีพื้นฐานอยู่บนการแทรกแซงที่น้อยกว่าและการมีส่วนร่วมที่มากกว่าวิธีการสอดแนมที่ทำให้เกิดความน่ารังเกียจของ Foucault

ทั้งนี้ผู้ริเริ่มวิธีอาชญาวิทยาคลาสสิกก็ไม่ใช่ Beccaria หรือ Bentham แต่เป็น Socrates ผู้ที่ Plato ใช้ในการสร้างแรงบันดาลใจให้ Aristotle ซึ่งลักษณะเฉพาะของวิธีของ Socrates ไม่เพียงแต่จะขึ้นอยู่กับการค้นหาข้อมูลอย่างลึกซึ้ง เพื่อค้นหาคุณธรรมที่แท้จริงเท่านั้น แต่ยังแสดงออกมาในศิลปะแห่งการสนทนาหรือวิภาษวิธี (Dialectic) ด้วย

อันที่จริงแล้ว รูปแบบของอาชญาวิทยาคลาสสิกที่ได้แสดงในหนังสือเรียนอาชญาวิทยาส่วนใหญ่นั้นไม่ใช่รูปแบบที่ได้รับการพัฒนามากที่สุด ทั้ง Beccaria และ Bentham ก็ได้เป็นที่รู้จักในการวิภาษวิธีเพื่อการศึกษาอาชญากรเด็ก แต่อย่างไรก็ตามทั้งสองไม่ได้ถกเถียงกันถึงวิธีวิทยาอาชญาวิทยา และหากเราต้องการเห็นวิธีวิทยาอาชญาวิทยาคลาสสิกแล้วละก็ เราคงมองหาไปที่วิภาษวิธีของ Plato ผู้บันทึกวิธีวิทยาของ Socrates ซึ่งแท้จริงแล้ว อาชญาวิทยาคลาสสิกยังรอคอยการกลับมาของทั้ง Socrates และ Plato อีกครั้ง

## 8. อาชญาวិทยาคลาสสิก และ การประเมินนโยบายเพื่อแก้ไขฟื้นฟู

การวิพากษ์วิจารณ์ Foucault สำหรับกลไกการกดขี่ในการแก้ไขฟื้นฟูอาชญากร ทำให้เกิดประเด็นวิจัยสำคัญ เกี่ยวกับธรรมชาติของมาตรการการแก้ไขฟื้นฟูโดยรัฐ โดยเฉพาะอย่างยิ่งด้านมาตรการทางการศึกษา จากการศึกษาได้กลายเป็นส่วนหนึ่งของระบบการแก้ไขฟื้นฟูด้วยการลงโทษ ซึ่งเป็นพื้นที่ที่เด็กต้องประสบกับประสบการณ์ที่ถูกแทรกแซงโดยรัฐ ตั้งแต่รูปแบบของกฎหมายไปถึงนโยบาย อันนโยบายของการศึกษาในบริบทนี้ถือเป็นองค์ประกอบสำคัญของสิ่งที่นักอาชญาวิทยาเรียกว่า “กลไกสร้างบรรทัดฐานการปฏิบัติตาม” (The normative mechanism of compliance)<sup>47</sup> ซึ่งการปฏิบัติตามกฎเกณฑ์นี้หมายความว่าไม่มีการก่ออาชญากรรมเกิดขึ้น เพราะความเชื่อมั่นทางศีลธรรม ทั้งไม่ใช่เพราะความกลัวว่าจะถูกลงโทษ

นโยบายสำหรับการควบคุมอาชญากรรมเด็กมีความเกี่ยวข้องกับการส่งเสริมค่านิยมทางศีลธรรม ดังนั้นจึงมีความสำคัญอย่างมากในการทำความเข้าใจถึงการวิจัยอาชญาวิทยา เนื่องจากการทำความเข้าใจนี้ไม่สามารถจะสำเร็จได้ด้วยการละเลยต่อแนวคิดทางศีลธรรมอันเป็นเบื้องหลังของนโยบายทางกฎหมายอาญา ซึ่งปฏิเสธไม่ได้ว่ากฎหมายส่งผลกระทบต่อพฤติกรรมของคนในสังคมทั้งทางตรงและทางอ้อม โดยมีอิทธิพลต่อองค์ประกอบแวดล้อมในสถานที่ที่บุคคลนั้นอาศัยอยู่

ในงานเขียนอาชญาวิทยา สภาพแวดล้อมเป็นสิ่งที่สามารถนำมาวิเคราะห์ได้อย่างดี ส่วนกฎหมายเป็นหนึ่งในองค์ประกอบและมีผลกระทบต่อกันกับองค์ประกอบอื่น ๆ เท่านั้น โดย Richard Jones ได้แยกแยะสิ่งต่อไปนี้ กล่าวคือ “สถาปัตยกรรม” (Architecture) เศรษฐกิจ (Economy) กฎหมาย (Law) และบรรทัดฐานทางสังคม (Social norms)<sup>48</sup> คำว่า “สถาปัตยกรรม” ถูกนำมาใช้จากงานเขียนของ Lessig<sup>49</sup> ซึ่งในความหมายอย่างแคบ หมายถึงการออกแบบอาคารและสิ่งปลูกสร้างและในความหมายอย่างกว้างของ Lessig และ Jones หมายถึงอะไรก็ตามที่ “โดยธรรมชาติ” หรือ “โดยเทคโนโลยี” กำหนดรูปแบบกิจกรรมของเรา ซึ่ง Lessig ใช้แนวคิดนี้เพื่อ

---

<sup>47</sup> Pamele Ugwu-dike, “Probation Enforcement Practice with Sex Offenders,” in *Sex Offenders: Punish, Help, Change or Control?*, ed. J. Brayford, F. Cowe, and J. Deering (Routledge, 2012), 300.

<sup>48</sup> Richard Jones, “Architecture, Criminal Justice, and Control,” in *Perspectives on Punishment: The Contours of Control*, ed. L. Mc. Lesley and S. Armstrong (Oxford University Press, 2006).

<sup>49</sup> Lawrence Lessig, *The Future of Ideas* (Random House, 2001).

อธิบายว่ากิจกรรมทางอินเทอร์เน็ตสามารถควบคุมด้วยเทคโนโลยีได้อย่างไร และ Jones ได้ขยายแนวคิดนี้โดยการนำไปใช้กับอาชญาวิทยาทุกสาขา กล่าวคือกฎหมายสามารถใช้เพื่อควบคุมอาชญากรรมของเด็กโดยอ้อมได้ ผ่านการกำหนด “สถาปัตยกรรม” เช่น ในทางตรง กฎหมายห้ามไม่ให้มีการโจรกรรม แต่ก็สามารถลดอาชญากรรมจากการโจรกรรมทางอ้อมด้วยการกำหนดมาตรการป้องกันด้วยการมุ่งเป้าหมายไปที่การโจรกรรมเฉพาะกรณี การขโมยของในร้านค้าสามารถป้องกันได้ด้วยการติดแท็กอิเล็กทรอนิกส์กันขโมยไว้ที่ผลิตภัณฑ์ทั้งหมด

ดังที่ได้กล่าวได้ข้างต้นถึงอาชญากรรมในเด็กได้เกิดขึ้นในสถานที่และเวลาที่มีความเฉพาะ โดยปัจจัยภายนอกที่เอื้อต่อการทำให้เด็กก่ออาชญากรรมทำให้ยากขึ้นไปอีก ในแง่นี้แนวคิด “สถาปัตยกรรม” สามารถเข้ามาช่วยวิเคราะห์ถึงปัจจัยภายนอกและตรวจสอบว่ากฎหมายเอื้อต่อการยับยั้งการก่ออาชญากรรมได้อย่างไร ซึ่งมีกฎหมายสำหรับคดีเด็กและเยาวชนอยู่แล้วสำหรับการทำให้สภาพแวดล้อมในห้องพิจารณาคดี<sup>50</sup> มีความกดดันน้อยลงและดูเป็นมิตรต่อเด็ก ดังนั้นการสร้าง “สถาปัตยกรรม” ในการส่งเสริมการแก้ไขฟื้นฟูพฤติกรรมและการประนีประนอมกันในสังคมเป็นหนึ่งในแรงจูงใจของกระบวนการยุติธรรมเชิงสมานฉันท์ ดังเช่น Braithwaite ที่เห็นว่าปัจจัยสำคัญในการแก้ไขฟื้นฟูพฤติกรรมและการประนีประนอมสามารถสร้างขึ้นได้ด้วยสภาพแวดล้อมที่ผู้กระทำความผิดสามารถกลับใจ ผ่านกระบวนการเผชิญหน้ากับเหยื่อหรือผู้เสียหาย หรือการรับรู้จากเพื่อนของเหยื่อหรือผู้เสียหายถึงผลกระทบของอาชญากรรมที่เขาได้กระทำลงไป<sup>51</sup>

ทฤษฎีอาชญาวิทยาที่แตกต่างกัน เสนอต้นแบบที่ขัดแย้งกันของ “สถาปัตยกรรม” ในการป้องกันอาชญากรรมในเด็ก โดยการสร้าง “สถาปัตยกรรม เป็นประโยชน์ต่อการป้องกันการเกิดอาชญากรรม เป็นหัวข้ออาชญาวิทยาที่มีความครอบคลุมในการควบคุมอาชญากรรมในเด็กนั้นไม่เพียงแต่จะเกี่ยวข้องกับการควบคุมหรือการปราบปรามเท่านั้น แต่ยังรวมถึงการส่งเสริมกิจกรรมที่ดีอีกด้วย<sup>52</sup> และองค์ประกอบหลักของมาตรการป้องกันการก่ออาชญากรรมในเด็ก คือ การศึกษาศีลธรรม ซึ่งเป็นตามแนวทางอาชญาวิทยาคลาสสิก แต่ไม่ใช่ในแนวทางของการเทศนาหรือการ

<sup>50</sup> ‘สถาปัตยกรรม’ ทั้งในความหมายอย่างกว้างและความหมายอย่างแคบ

<sup>51</sup> John Braithwaite, “Repentance Rituals and Restorative Justice,” *The Journal of Political Philosophy* 8 (2000): 115-131.

<sup>52</sup> Richard Jones, “Architecture, Criminal Justice, and Control,” in *Perspectives on Punishment: The Contours of Control*, ed. L. Mc. Lesley and S. Armstrong (Oxford University Press, 2006), 182.

อบรมศีลธรรมความชั่วร้ายของอาชญากรรม โดยความรับผิดชอบทางศีลธรรมของคนเราที่สูงเป็นผลมาจากการใช้เหตุผลทางศีลธรรม มากกว่าที่จะเป็นผลมาจากปิตุหูปิตาเชื่อฟังคำสั่งจากภาครัฐ

อย่างไรก็ตามกฎหมายสามารถกำหนดกรอบของ “สถาปัตยกรรม” ที่ทำให้ความรับผิดชอบทางศีลธรรมสามารถเติบโตขึ้นได้ เนื่องจากอาชญากรรมเป็นการกระทำโดยอิสระของแต่ละบุคคล ซึ่งอาชญาวิทยาดั้งเดิมไม่ได้คาดหวังว่าจะนำทางสังคมไปสู่การปลดอาชญากรรมได้ ดังนั้น เมื่ออาชญาวิทยาศาสสิกประเมินนโยบายการป้องกันอาชญากรรมของรัฐบาล อัตราการกระทำผิดซ้ำไม่ได้เป็นตัวชี้วัดความสำเร็จของนโยบายรัฐ เนื่องจากการประเมินทำด้วยการเพิกเฉยเนื้อหาและรูปแบบมาตรฐานทางศีลธรรม แล้วมาตรฐานทางการศึกษาจะทำให้เกิดกระบวนการคิดไตร่ตรอง หรือการเชื่อฟังแบบไม่ลืมหูลืมตา ?

การประเมินนโยบายทางอาชญาวิทยาในการสร้าง “สถาปัตยกรรม” สามารถทำได้ดีในหลากหลายมุมมอง ประการแรก นักอาชญาวิทยาศาสสิกมักจะพิจารณาถึงประเด็นจุดประสงค์ของนโยบายเสียก่อน และอาจมุ่งความสนใจพิเศษค้นหานโยบายการควบคุมอาชญากรรมมีจุดมุ่งหมายเพื่อช่วยเหลือเด็กที่มีศักยภาพในการค้นหาความหมายของกรรมมีชีวิต ให้มีความรับผิดชอบทางศีลธรรม และใช้ชีวิตอยู่อย่างมีคุณธรรม หรืออาจมุ่งไปที่การควบคุมและปราบปรามด้วยความเกลียดชังและความเฉยชาก็ตาม ประการที่สอง อาชญาวิทยาศาสสิกไม่ปฏิเสธถึงความสำคัญของผลลัพธ์จากการใช้นโยบาย อย่างไรก็ตามอัตราอาชญากรรมเด็กที่ต่ำได้เป็นข้อบ่งชี้ว่านโยบายมีผลลัพธ์ที่ดี เนื่องด้วยนโยบายการป้องกันอาชญากรรมอาจได้ผลลัพธ์ที่ไม่เป็นที่พอใจเท่าใดนัก ยกตัวอย่างเช่น นักอาชญาวิทยาศาสสิกจะไม่พิจารณาถึงความสำเร็จของนโยบายการปราบปรามอาชญากรรมเกี่ยวกับสื่อลามก ด้วยการเซ็นเซอร์ของรัฐบาลและบทลงโทษที่เข้มงวด แต่จะให้การสนับสนุนนโยบายที่ดูเหมือนจะประสบความสำเร็จน้อยกว่า อย่างการส่งเสริมคุณค่าของครอบครัว ทักษะการควบคุมตนเอง ความศรัทธา รวมถึงการควบคุมพฤติกรรมตนเองของผู้ให้บริการทางอินเทอร์เน็ตบนพื้นฐานของจรรยาบรรณที่ดี และประการที่สาม นโยบายการป้องกันอาชญากรรมของรัฐจะได้รับการพิจารณาถึงผลกระทบต่อผู้กระทำความผิดเด็ก อาชญาวิทยาศาสสิกมีความแตกต่างจากอาชญาวิทยากระแสหลักในวิสัยทัศน์ต่อผู้กระทำความผิดเด็ก ซึ่งมักจะเป็นอิสระมากกว่าวัตถุที่สามารถจัดการได้โดยนโยบายป้องกันอาชญากรรม และอาจไม่เกิดการตอบสนองเชิงบวกต่อนโยบายที่พยายามจะเข้ามาช่วยเหลือป้องกันเด็ก ๆ จากการก่ออาชญากรรม แล้วนโยบายดังกล่าวได้ช่วยผู้กระทำความผิดในการค้นพบความหมายของชีวิต

นอกเหนือจากอาชญากรรม หรือทำให้พวกเขาเกิดความหวาดกลัวและกดขี่พวกเขาด้วยการข่มขู่ว่าจะลงโทษอย่างไร้มนุษยธรรมไหม ? ซึ่งแน่นอนว่ามุมมองทางศีลธรรมของผู้กระทำความผิดมีความสำคัญต่อการตอบสนองของพวกเขาต่อนโยบายเหล่านี้

ดังนั้นสามารถกล่าวได้ว่า มีความซับซ้อนอย่างมากในการประเมินนโยบายการแก้ไขฟื้นฟูจากมุมมองอาชญาวิทยาคลาสสิก โดยอาชญาวิทยาคลาสสิกมีรากฐานในการประเมินที่มั่นคงแตกต่างจากอาชญาวิทยากระแสหลัก นั่นก็คือ “ความจริงทางศีลธรรม” ที่มีวิสัยทัศน์ที่ชัดเจน คือเงื่อนไขเบื้องต้นสำหรับการประเมินเชิงลึกของนโยบายเหล่านี้ ทั้งนี้วิสัยทัศน์ที่ชัดเจนในความจริงทางศีลธรรมยังไม่เพียงพอ ซึ่งจะต้องมีแนวทางการใช้เหตุผลทางกฎหมายด้วยความรอบคอบและมีคุณธรรม กล่าวได้ว่านักอาชญาวิทยาคลาสสิกมักจะรักในคุณธรรม

## 9. บทสรุป

มีวิธีการศึกษาอาชญาวิทยาจำนวนมากและหลากหลาย โดยมี 3 ปัจจัยหลักที่นักวิจัยมักจะเลือกใช้วิธีวิจัยทางอาชญาวิทยา ที่สามารถนำไปสู่สถานการณ์ที่บางวิธีการศึกษาได้มองข้ามหรือละเลยไป ปัจจัยแรกเพื่อเลือกใช้ศึกษาอาชญากรรมในเด็ก การเลือกวิธีการศึกษาแต่ละแบบนั้นอยู่ที่เป้าหมายของงานวิจัย อย่างคำถามที่ว่าทำไมต้องศึกษาอาชญากรรมในเด็ก ? แล้วคำถามของงานวิจัยคืออะไร ? คำตอบที่ได้จะเป็นตัวกำหนดวิธีการศึกษา ดังนั้นวิธีวิทยาอาชญาวิทยามักจะมุ่งไปในทิศทางของมุมมองที่ผู้ศึกษามีต่อโลก ปัจจัยที่สองคือบทบาทของผู้วิจัยต่อผู้กระทำความผิดก็มีความสำคัญเช่นเดียวกัน การวิจัยที่เป็นระบบมักจะต้องการใช้วิธีวิจัยที่แตกต่างไปจากการวิจัยเชิงปฏิบัติอย่างสิ้นเชิง และปัจจัยที่สามคือการแข่งขันทางความคิดของอาชญากรรมเหล่านี้ได้แสดงถึงแนวคิดทางสังคม วัฒนธรรม และทางศาสนาที่มักจะขัดแย้งกันเสียเอง

วิธีศึกษาอาชญาวิทยาคลาสสิกได้ถูกกลดทอนความสำคัญลงจากทั้ง 3 ปัจจัยที่ได้กล่าวข้างต้น กล่าวคือประการแรก การมีเป้าหมายเพื่อส่งเสริมคุณธรรมและปราบปรามความชั่ว ซึ่งไม่ใช่แนวคิดที่บ่งบอกถึงเหตุผลทางศีลธรรมของผู้วิจัยเอง ประการที่สองคือ ตำแหน่งแห่งที่ของอาชญาวิทยาคลาสสิกมีความต้องการความร่วมมือของมุมมองศีลธรรมต่อโลกของเด็กที่กระทำความผิด โดยมองว่าพวกเขา ๆ เป็นผู้ที่มือสะอาด มากกว่ามองว่าเป็นเหยื่อของสภาพสังคมที่ไม่เอื้ออำนวย หรือเป็นเพียงวัตถุที่สามารถจัดการได้ด้วยนโยบายตามอำเภอใจของรัฐ สำหรับการทำ

ความเข้าใจสิ่งมีชีวิตและโลกทางศิลปธรรมนั้นไม่ใช่เรื่องง่ายเหมือนกับการเล่นกับข้อมูลทางสถิติ สุดท้ายนี้ก็จะเห็นได้ว่าอาชญาวิทยาคลาสสิกมองว่าอาชญากรรมในเด็กเป็นเรื่องเลวร้ายที่สามารถแก้ไขฟื้นฟูได้ด้วยสังคมที่เข้มแข็ง ด้วยการจำกัดอำนาจรัฐที่ทำให้การกระทำใด ๆ ที่รัฐเห็นว่าเป็นการกระทำที่ไม่พึงประสงค์ก็ตามกลายเป็นอาชญากรรม

แม้ว่าอาชญาวิทยาคลาสสิกจะถูกลดความนิยมลงในยุคหลังมานี้ โดยผู้วิจัยมักหันเหความสนใจไปที่การวิจัยที่เป็นระบบและสามารถถูกวัดค่าตรวจสอบได้เชิงประจักษ์ ซึ่งทำให้หัวใจของการทำความเข้าใจภายในจิตใจของผู้กระทำความผิดของการศึกษาอาชญาวิทยาถูกหลงลืมไป แต่ถึงอย่างไรอาชญาวิทยาคลาสสิกยังคงยึดมั่นในความเชื่อของการทำความเข้าใจอาชญากรรมเด็ก โดยทำความเข้าใจโลกแห่งศิลปธรรมของเด็กเพื่อหาวิถีทางแก้ไขฟื้นฟูต่อไป

อย่างไรก็ตาม อาชญาวิทยาคลาสสิกก็มีข้อด้อยหลายประการ เนื่องจากมันอาจดูไม่มีอะไรในสายตาของผู้คิดว่าตนเองมีปัญญามากและคิดว่าการยึดมั่นในหลักความจริงทางศิลปธรรมเป็นเรื่องไร้สาระ ซึ่งความจริงแล้วงานทุกชิ้นมันก็สามารถมีความผิดพลาดได้อย่างแน่นอน แต่ถึงอย่างไรก็มีข้อได้เปรียบที่ดีมากอย่างหนึ่งก็คือ การใช้ภาษาวีธีหรือการโต้แย้งกันด้วยเหตุและผล ที่ไม่สามารถถูกใช้เป็นเครื่องมือในการควบคุม กดขี่อย่างโหดเหี้ยมได้ เพราะอาชญาวิทยาคลาสสิกทำให้เกิดความก้าวหน้าของความรับผิดชอบทางศิลปธรรมและการให้เหตุผลอย่างอิสระ กล่าวคือ อำนาจอธิปไตยแท้จริงไม่ได้ขึ้นอยู่กับรัฐ รัฐบาล ชชาติ เชื้อชาติ สถาบันทางศาสนา หรือแม้แต่หน่วยงานต่าง ๆ ที่ให้ทุนวิจัย แต่มันคือมนธธรรมนั่นเอง

## References

- Becker, Peter. "Researching Crime and Criminals in the 19th Century." In *The Handbook of the History and Philosophy of Criminology*, edited by R. A. Triplett, 45-64. Wiley Blackwell, 2018.
- Bottoms, Anthony. "Compliance and Community Penalties." In *Community Penalties: Change and Challenges*, edited by Anthony Bottoms, Sue Rex, and Gwen Robinson, 20-40. Willan, 2001.
- Braithwaite, John. "Repentance Rituals and Restorative Justice." *The Journal of Political Philosophy* 8 (2000): 115-131.
- Burnside, Jonathan. *My Brother's Keeper: Faith-based Units in Prisons*. Willan Publishing, 2005.
- DeLapp, Kevin. *Moral Realism*. Bloomsbury, 2013.
- Duff, R. Antony. "Virtue, Vice, and Criminal Liability: Do We Want an Aristotelian Criminal Law?" *Buffalo Criminal Law Review* 6, no. 1 (2002): 147-184.
- Eisenberg, Ulrich. *Kriminologie*. Verlag C.H.Beck, 2005.
- Farmer, Lindsay. *Criminal Law, Tradition and Legal Order*. Cambridge University Press, 1997.
- Foucault, Michel. *Discipline and Punish: The Birth of the Prison*. Translated by Alan Sheridan. Penguin, 1995.
- George, Robert P. *Making Men Moral: Civil Liberties and Public Morality*. Oxford University Press, 1993.
- Glueck, Sheldon, and Eleanor Glueck. *Unraveling Juvenile Delinquency*. Harvard University Press, 1950.
- Harvey, Joel. "An Embedded Multimethod Approach to Prison Research." In *Doing Research on Crime and Justice*, 2nd ed., edited by Roy King and Emma Wincup, 100-120. Oxford University Press, 2008.

Heynen, E., Hoogsteder, L., van Vugt, E., Schalkwijk, F., Stams, G.-J., and M. Assink.

"Effectiveness of Moral Developmental Interventions for Youth Engaged in Delinquent Behavior: A Meta-Analysis." *International Journal of Offender Therapy and Comparative Criminology*.

<https://doi.org/10.1177/0306624X231172648>.

Jamieson, Dale. "The Poverty of Postmodernist Theory." *University of Colorado Law Review* 62 (1991): 577-596.

Jevtić, Bisera. "Moral Judgement of Delinquents." *Procedia-Social and Behavioral Sciences* 149 (2014): 449-455.

Johnson, R., Larson, D. B., De Li, and S. J. Jang. "Escaping from the Crime of Inner Cities: Church Attendance and Religious Salience among Disadvantaged Youth." *Justice Quarterly* 17, no. 2 (2000): 377-391.

Jones, Richard. "Architecture, Criminal Justice, and Control." In *Perspectives on Punishment: The Contours of Control*, edited by Lesley McAra and Sue Armstrong, 200-220. Oxford University Press, 2006.

Jones, Russell G. "Surveillance." In *Criminology*, edited by Chris Hale, Keith Hayward, Azrini Wahidin, and Emma Wincup, 300-320. Oxford University Press, 2005.

Jupp, Victor R. *Methods of Criminological Research*. Routledge, 1993.

King, Roy D., and Emma Wincup. "The Process of Criminological Research." In *Doing Research on Crime and Justice*, 2nd ed., edited by Roy King and Emma Wincup, 10-30. Oxford University Press, 2008.

Lessig, Lawrence. *The Future of Ideas*. Random House, 2001.

Lewin, Kurt. "Action Research and Minority Problems." *Journal of Social Issues* 2, no. 4 (1946): 34-46.

Loader, Ian, and Richard Sparks. "Contemporary Landscapes of Crime, Order, and Control: Governance, Risk, and Globalization." In *The Oxford Handbook of Criminology*, 4th ed., edited by Mike Maguire, Rod Morgan, and Robert Reiner, 400-420. Oxford University Press, 2007.

- Maruna, Shadd. *Making Good: How Ex-convicts Reform and Rebuild Their Lives*. Vol. 86. Washington, DC: American Psychological Association, 2001.
- Meier, Bernd-Dieter. *Kriminologie*. Verlag C.H.Beck, 2007.
- Paternoster, Ray, and Daren Fisher. "The Foundation and Re-emergence of Classical Thought in Criminological Theory: A Brief Philosophical History." In *The Handbook of the History and Philosophy of Criminology*, edited by R. A. Triplett, 60-80. Wiley Blackwell, 2017.
- Shytov, Alexander N. *Conscience and Love in Making Judicial Decisions*. Kluwer, 2001.
- Tocqueville, Alexis de. *Democracy in America*. Harper & Row, 1835.
- Ugwudike, Pamele. "Probation Enforcement Practice with Sex Offenders." In *Sex Offenders: Punish, Help, Change or Control?*, edited by Jo Brayford, Francis Cowe, and John Deering, 150-170. Routledge, 2012.
- Vold, George B., Thomas J. Bernard, and Jeffrey B. Snipes. *Theoretical Criminology*. Oxford University Press, 1998.
- Warr, Mark. "Life-Course Transition and Desistance from Crime." *Criminology* 36, no. 2 (1998): 183-216.
- Williams, Katherine S. *Textbook on Criminology*. Oxford University Press, 2012.
- Zeba, Daves. "School of Criminology: A Comparative Analysis." *Indiana Journal of Integrated Research in Law* 2, no. 2 (2019): 3-4.
- เลอพร ศุภสร. "การเปิดรับข่าวอาชญากรรมของเด็กและเยาวชน ศึกษาเฉพาะกรณีสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน จังหวัดอุบลราชธานี." *Journal of Criminology and Forensic Science* 5, ฉบับที่ 2 (2019): 150-167.
- สรายุทธ รื่นรมย์, เพ็ญศรี พัทธวิวัฒน์ศิริ, และชาติชาย มหาศีตะ. "มาตรการเพิ่มประสิทธิภาพระบบการพัฒนาพฤติกรรมของผู้ต้องขังทัณฑสถานวัยหนุ่มกลาง." *วารสารวิชาการบัณฑิตวิทยาลัยสวนดุสิต* 16, ฉบับที่ 1 (2020): 65-80.